

॥ श्रीः ॥

॥ सङ्गतिमणिसाला ॥

(पञ्चमशतकम्)

हेषा घोषायते यस्य भाषाऽशेषा पुरातनी । हयवेषाक्षयं तेजो मनीषायी तवस्तु ये ॥

(मालिनी) अधिकुरुकमितोशे सर्वदेवाधिकत्वं

घनसुखलबलब्ध्या निर्वृतेभ्यो जनेभ्यः ।

परविमुखमतिभ्यो वर्णयन् तत्प्रसङ्गे

निजविषयकृपां तां संस्मरन् मोदतेऽस्य ॥

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம் பத்து

ஸ்ரீ வேங்கட சேஷார்ய மஹாதேசிகஸ்வாமி அதற்கு
ஸம்ஸ்க்ருத மொழி பெயர்ப்பாக அருளிச் செய்த

प्रतिबिम्बलहरी — पञ्चमं शतकम्

முதல் திருவாய்மொழி

கையார் சக்கரம்

திருவாய் மொழிப் பாவகை—கலித்துறை

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तं — पृथ्वी

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—தன்னுடைய
கருணைக்குத்தான் அடிமையாகச் செயல்படும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः — कारुण्याधीनवृत्तित्वम्

கையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே ! என்றென்று
பொய்யே கைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமே ஆடி

-
1. अयं अनुष्टुप् - श्लोकः प्राचायंपादैः अत्र मातृकायां लिखितः विघ्ननिवाराणायैति भाति ।

மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்; விதிவாய்க்கின்ற காப்பாரார்?
ஐயோ ! கண்ணபிரான் ! அறையோ ! இனிப்போனாலே !

1

करोद्धृतसुदर्शनोज्ज्वलमदिन्द्रनीलेत्यहं

मृषोक्तिकृतवञ्चनो बत ! बहिश्चरित्वा बहिः ।

यथार्थमलभं विधौ फलति को निषेद्धा त्वहो !

कृतोपकृतिकृष्ण तस्नुचितमेव मद्यासि चेत् ॥

போனாய் மா மருதின் நடுவே என் பொல்லா மணியே !
தேனே ! இன்னமுதே ! என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல
தானேல் எம்பெருமான் அவன் என்னாகி ஒழிந்தான்
வானே மாநிலமே மற்றுமுற்றுமென்னுள்ளனவே.

2

महाककुभमध्यतो गत ! विमोहकृन्मे मणे !

²मधो ! सुमधुरामृतेत्यपि मृषोदितैः कैश्चन ।

स एव मदितोऽभवत् मदपृथक्स्थितिर्मद्वशो

नभो मयि महाधरा निखिलमन्यदन्तर्गतम् ॥

உள்ளன மற்றுளவாய்ப் புறமே சில மாயம் சொல்லி
வள்ளல் மணிவண்ணனே ! என்றென்றே உணையும் வஞ்சிக்கும்
கள்ள மனம் தவிர்ந்தே உணைக் கண்டுகொண்டாய்ந்தொழிந்தேன்
வெள்ளத் தணைக் கிடந்தாய் ! இனி உன்னை விட்டென் கொள்வனே.

परत्र मनसि स्थिते बहिरुदीयं ³काश्चिदिगरः

मृषा परमुदार ! हे ! मणिनिभेति ते वञ्चकम् ।

-
1. लभति: आत्मनेपदीति अभजम् इति पाठो वा स्यात् ।
 2. “ मधूच्च मधुरामृतेत्यपि मृषोदितैः कैश्चन । ”
 3. “ मायावचः ”

विहाय शठमानसं धुरि समीक्ष्य चोज्जीवितः

¹पयोधिशय ! संत्यजन् अहमयानि कं त्वामितः ॥

என் கொள்வன் உன்னைவிட்டு என்னும் வாசகங்கள் சொல்லியும்
வன் கள்வனேன் மனத்தை வலித்துக் கண்ணநீர் கரந்து
நின் கண் நெருங்க வைத்தே எனதாவியை நீக்ககில்லேன்
என் கண் மலினமறுத்தென்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே !

5

लभेय किमहं त्यजन्निति वचो वदंस्त्वामपि

छले दृढ इदं² मनो मम निरुद्धं³ मुक्त्वाश्रु च ।

निवेश्य सुदृढं त्वयि प्रतिहतौ न शक्तोऽस्म्यहं

मलं मयि निवार्य ते सदसि कृष्ण ! मामाह्वय ॥

கண்ண பிராண விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை அமுதை
நண்ணியும் நண்ணகிலேன் நடுவே ஓர் உடம்பிலிட்டுத்
திண்ண மழுந்தக் கட்டிப் பல செய்வினை வன்கயிற்றால்
புண்ணை மறைய வரிந்தென்னைப் போர வைத்தாய் புறமே !

4

न कृष्णमुपकारकं त्रिदशनीलरत्नं सुधां

मतो दृशि मनोगतं किमपि वर्णं कृत्वान्तरा ।

⁴‘दृढैर्विवशयन् परं’ विविधकर्मपाशैस्त्वचा

विधाय दृढया व्रणं बहिरनर्थकृत्ये⁵त्यजः ॥

-
1. “पयोधिशय कं वृणे परिहरन्नितस्त्वामहम्”
 2. ‘त्वामहं शठो दृढम् इदं’ ।
 3. ‘हित्वाश्रु च’
 4. ‘दृढेनहनतो वशं’
 5. ‘जहाः’-इति च पाठाः ॥

புறமறக் கட்டிக் கொண்டு இருவல்வினையால் குமைக்கும்
முறைமுறை யாக்கை புகலொழியக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன்
நிறமுடை நாற்றடந்தோள் செய்யவாய் செய்ய தாமரைக்கண்
அறமுயலாழியங்கைக் கருமேனி அம்மான் தன்னையே.

6

अशेषकृतबन्धनं द्विविधकर्मभिर्बाधके

क्रमाप्तवपुरध्वनि व्युदसितुं गतिं दृष्टवान् ।

महोज्ज्वलचतुर्भुजं स्वरुणनेत्रबिम्बाधरं

¹सुनीलवपुषं करोद्धृतवृषोत्कचक्रं प्रभुम् ॥

அம்மாநாழிப் பிரான் அவனெவ்விடத்தான் யானா
எம்மா பாவியர்க்கும் விதி வாயக்கின்று வாய்க்கும் கண்டார் !
கைம்மா துன்பொழித்தாய்! என்று கைதலை பூசலிட்டே
மெய்ம்மாலாய் ஒழிந்தேன் எம்பிரானும் என் மேலானே.

7

स चक्रचुपकृतिप्रभुः क्व भव एष चाहं क्व नु

प्रसिद्धसुमहांहसामपि फलेत् फलोत्के विधौ ।

गजातिविनिवारकेत्यधिशिरःकरं क्रोशनात्

अभूवमृजुभक्तिमान् ²मयि बभूव मत्स्वाम्यपि ॥

மேலாத் தேவர்களும் நிலத்தேவரும் மேவித்தொழும்
மாலார் வந்தினநாள் அடியேன் மனத்தே மன்னினார்
சேலேய் கண்ணியரும் பெரும் செல்வமும் நன்மக்களும்
மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரே இனி ஆவாரே.

8

महामहिमसूरिभिः क्षितिसुरैश्च संसेवितः

ममैत्य हवि सुस्थितस्त्रिजगतामिदानीं प्रभुः ।

1. “स्वधर्मरतचक्रवत्करशितिश्रियं स्वामिनम्” इति च पाठः ॥

2. ‘मदुपरीव मत्स्वाम्यपि’—इति पाठः ॥

स्त्रियः शफरलोचनाः सुमहिता च संपत् दरा
सुताश्च पितरौ वरौ परमितस्स एवास्ति मे ॥

ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுள் அழுந்தும்
நாவாய் போல், பிறவிக்கடலுள் நின்று நான் துளங்க
தேவார் கோலத்தொடும் திருச்சக்கரம் சங்கிடுதும்
ஆவா என்றருள் செய்து அடியேனோடுமானே.

9

महोमिमति को भवेत् शरणमित्यघो मज्जनं
गतेव पृथुनोः भवे जलनिधौ सकंपे मयि ।
स दिव्यवपुषा स्वयं सुभगचक्रशङ्खौ वहन्
ह ! हेति विदधत् कृपां अपि मया समेतोऽभवत् ॥

ஆனானுடையான் என்ற: தே கொண்டுக்ந்து வந்து
தானே இன்னருள் செய்து என்னை முற்றவும் தானான
மீனாயாமையுமாய் நரசிங்கமுமார்க்குறளாய்
கானாரேனமுமார்க் கற்கியாம் இன்னம் கார்வண்ணனே.

10

मया भवति दासवान् इति वचोऽवलम्ब्यावरात्
उपेत्य सुकृपां दधत् सकलबन्धुरास स्वयम् ।
समीनकमठो भवन्नरहरिः पुरा वामनः
वनेचरकिटिः पयोधरनिमश्च 'कल्कीरिवतः ॥

கார்வண்ணன் கண்ணபிரான் கமலத்தடங்கண்ணன் தன்னை
ஏர்வள ஒண் கழனிக் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
சீர்வண்ண ஒண்தமிழ்கள் இவையாயிரத்துளிப் பத்தும்
ஆர்வண்ணத்தால் உரைப்பார் அடிக்கீழ் புகுவார் பொலிந்தே.

11

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

चक्रस्फायत्करत्वात् स्वजनवशतया रक्षणोद्युक्तभावात्
भव्यत्वात् स्वात्मदानात् अमलतनुतया श्रीगजेन्द्रावनाच्च ।
नानाबन्धुत्वयोगात् विपदि सखितया व्याजमात्राभिलाषात्
कारुण्याधीनवृत्ति कमलदृशमवेत् कारिसूनुः कृतार्थः ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

पयोदरुचिकृष्णमत्युपकृति महाब्जेक्षणम्
वृषद्विरुचिशालिभूसुकुरुकाशठारोरिते ।
इहोज्ज्वलगुणेऽद्भुतद्रमिडवाग्गहले त्विमान्
सुगीतिदश गायका श्रियमिता विशेषुः पदम् ॥

1. सुगीतिदश गायका इत्येव प्राचार्यपादहस्ताक्षरविन्यासः मातृकायां अस्ति ।
तथापि ஆர்வண்ணத்தால் इति मूलस्थर शब्दः “ अरुणकै—पानं पண்ணुण्णकै,
वண்ணणम्—प्रकारम् पानं पண்ணुमाप्पोपाळे अतिप्रीतियुक्त मायं ” इति साक्षात्-
स्वामिभिः व्याख्यातः । इतरेऽपि व्याख्यातारः एवमेव व्याख्यातवन्तः । द्वादशसहस्रिकायां तु
‘ कवयो ध्रियन्ति ’ इतिवत् इत्यपि संवाद प्रमाणप्रदर्शनं कृतम् । इंदुव्याख्यानं தொண்டார்க்
கழுதுண்ண இतीதं संवादप्रमाणतया दर्शितम् । तथा ‘ सुपीति ’ इति पाठः एतेषां व्या-
ख्यानानां अनुगुणतरः स्यात् इति भाति । सुगीतिः यथा तथा गायकाः इति यावत् ॥ ‘ सुगीति ’
इति पाठे द्वादशसहस्रिकायां दर्शितायाः द्वितीययोजनाया अनुगुणता ।

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம் பத்து—இரண்டாம் திருவாய்மொழி

பொலிக பொலிக

திருவாய்மொழிப் பாவகை—அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तं—शार्दूलविक्रीडितम्

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—அடியார்கள் மூலம்
உலகில் உள்ள பாபங்களை அழிக்கும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—स्वभक्तैः जगदघशमनत्वम्

(सङ्गतिमणिमाला)

(मालिनी) अचरवपुषि चादिः भाति सर्वाधिको नः

शरणमिति वचोभिः वैष्णवत्वं स्वकीयं ।

श्रितमथ जनसंघं प्रेक्ष्य संमोदमानः

विरचयति मुनिस्तन्मङ्गलाशासनानि ॥

பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம்
நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கு யாதொன்றுயில்லை,
கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல்
மலியப் புகுந்து இசை பாடி ஆடி உழிதரக் கண்டோம்.

1

भक्तश्रीरभिवर्धतामनुदिनं संवर्धतां वर्धतां;

नष्टं चेतनघोरपाप*मवसन्नो नारको बाधकः ।

नारैकोऽपि यमस्य; नश्यति कलिः; पश्यन्तु बाधिश्रियः

दासा भुव्यभिवृद्धिमेत्य नटनोद्गानैश्चरा वीक्षिताः ॥

*मनशद्दुःखप्रदो नारकः—इति पाठो यतिभङ्गगन्धनिवारकः स्यात् । अनशदिति
'लुङ्' प्रथमैकवचनम् नश्यते ।

கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்
தொண்டர் ! எல்லீரும் வாரீர் தொழுது தொழுது தின்றூர்த்தும்
வண்டார் தண்ணைத் துழாயான் மாதவன் பூதங்கள் மண்மேல்
பண்டான் பாடி நின்றாடிப் பரந்து திரிகின்றனவே.

2

दृष्टं दृष्टमिहाक्षिभोग्यममितं दृष्टं च दृष्टं पुनः

दासा ! यूयमिहाभियात सकलाः स्थित्वा स्तवामानताः ।

भृङ्गापूरितशीतसत्तुलसिकश्चीमाधवीयाः क्षितौ

गीत्वा रागमुपेत्य नर्तनमपि स्थित्वा चरास्सर्वतः ॥

திரியும் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து
பெரிய கிதயுகம் பற்றிப் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக
கரிய முகில் வண்ணனெம்மான் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல்
இரியப் புகுந்திசைபாடி எங்கும் இடங்கொண்டனவே.

3

नष्टे च प्रचरत्कलौ भुवि सुरेशेषु प्रविटेष्वपि

प्राप्ते चापि कृते युगेऽत्र सुमहानन्दप्रवाहाप्तये ।

1 नीलाभ्रोपमदानकस्य मदिनस्याब्धिश्रियः किकराः

सत्कोलाहलतः प्रविश्य भुवि सद्गानाः स्थितास्सर्वतः ॥

இடங்கொள் சமயத்தை எல்லாம் எடுத்துக் களைவன போலே
தடங்கடற்பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்
கிடந்தும் இருந்தும் எழுந்து கீதம் பல பல பாடி
நடந்தும் பறந்தும் குனித்தும் நாடகம் செய்கின்றனவே.

4

1. नीलाभ्रोपमदानकस्य इत्ययं शब्दः नीलाभ्रोपमं दानं यस्य स नीलभ्रोपमदानः, इत्यस्य स्वार्थे क प्रत्ययवान् इति रीत्या प्रयुक्त इति भाति । दानशब्दः स्थितिविशेषपरश्च । ततश्च नीलमेघवत् स्थितिमान् इत्यर्थकः स्यात् । अथ एतादृशप्रयासनिवारणाय “नीलाभ्रोपमवर्त्मणः” इति पाठो ग्राह्यः ॥

²लोकव्यापकसर्वबाह्यसमयानामूलमुत्पाटने

बद्धाशा इव ³विस्तृताब्धिशयनाथस्यांघ्रिदासा इमे ।

सृत्वोत्थाय तथोपविश्य बहुधा गोत्वा शयित्वा नति

कृत्वोत्प्लुत्य चरन्ति नाटकममो कुर्वन्ति च क्षमातले ॥

செய்கின்றதென் கண்ணுக் கொன்றே ஒக்கின்றதிவ்வுலகத்து
வைகுந்தன் பூதங்களேயாய் மாயத்தினுலெங்கும் மன்னி
ஐயமொன்றில்லை அரக்கர் அசுரர் பிறந்தீர் உள்ளீரேல்
உய்யும் வகையில்லை தொண்டர் ! ஊழிபெயர்த்திடும் கொன்றே. 5

व्यापारो मम नेत्रयोरतिशयं धत्तेऽयमेकस्त्वह

श्रीवैकुण्ठरतास्त एव भुवनं व्याप्याद्भुतैः कर्मभिः ।

हे! रक्षोसुरभावमेत्य चपलाः! जाता! यदीदं ध्रुवं

हत्वा वश्र विभेदयन्ति च कलिं नोज्जीवनाध्वा च वः ॥

கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயன எல்லாம்
நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப் பிரான் தமர் போந்தார்
நன்று இசை பாடியும் துள்ளி ஆடியும் ஞாலம் பரந்தார்
சென்று தொழுதுயம்மின் தொண்டர் ! சிந்தையைச் செந்நிறுத்தியே. 6

हत्वादन्तमसून् च रोगमखिलान् द्वेषक्षुधादीन् कटून्

स्थित्वास्यां भुवि यान्ति हन्तुमनसः चक्रोपकृत्तिकराः ।

गोत्वा सुस्वरमुत्प्लवेन नटनैस्ते व्याप्तवन्तः क्षिति

गत्वानम्य मनो निरुद्ध्य सुपथे दासास्समुज्जीवत ॥

நிறுத்தி நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள் உம்மையுய்யக்கொள்
மறுத்துமவனோடே கண்டர் மார்க்கண்டேயனும் கரியே
கறுத்த மனமொன்றும் வேண்டா கண்ணலல்லால் தெய்வமில்லை
இறுப்பதெல்லாம் அவன் மூர்த்தியாயவர்க்கே இறுமினே. 7

2. सर्वत्रोद्यतवैदिकान्यसमयानामूलमुत्पाटने - इति पाठान्तरम् ।

3. “विस्तृताब्धिशयनस्वाम्यंघ्रिदासा इमे ।” इति यतिभङ्गगन्धनिवारणाय पाठः

ध्याता वो हृदि देवतास्तु भवतामुज्जीवनं तं पुनः
 आश्रित्यैव वितन्वतेऽन्न भवतां साक्षी मृकण्डोस्सुतः ।
 कृष्णान्नैव परं तु दैवमिह मा मालिन्यमन्तर्भवेत्
 कर्तव्यान्यखिलानि चार्पयत तन्मूर्त्यन्यदेवान् प्रति ॥

இறுக்குமிறையிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்கும் தன் முர்த்தி
 நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே,
 மறுத்திருமார்வன் அவன் தன் பூதங்கள் கீதங்கள் பாடி
 வெறுப்பின்றி ஞாலத்து மிக்கார் மேவித்தொழுதுய்ம்மினீரே.

8

कर्तव्यं तु विधाय कर्म विविधं तत्तत्फलप्राप्तये
 सर्वेषां जगतां स्वमूर्तिपुरुषान् अस्थापयद्देवताः ।
 देवेशस्तु स एव जीवत बहून् श्रीवत्सलक्ष्मोरसः
 दासान् भुव्यविषादिनोऽस्य विनता गोतानि गीत्वादरात् ॥

மேவித்தொழுதுய்ம்மினீர்கள் வேதப்புனித இருக்கை
 நாவிற்றொண்டச்சுதன் தன்னை ஞானவிதி பிழையாமே
 பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து
 மேவித் தொழுமடியாரும் பகவரும் மிக்கதுலகே.

9

नत्वोज्जीवत सादरं श्रुतिषु संशुद्धा ऋचो जिह्वया-
 प्युच्चार्याव्युतमस्तभक्तिविरहैः पुष्पैश्च धूपैर्युतम् ।
 दीपं *गन्धजलैस्समृद्धमखिलं कृत्वाऽदरात् सेवकैः
 कैङ्कर्यैकरतैर्गुणैकरसिकैः लोकस्समृद्धोऽभवत् ॥

மிக்க உலகுகள் தோறும் மேவிக்கண்ணன் திருமுர்த்தி
 நக்க பிரானோடு அயனும் இந்திரனும் முதலாக
 தொக்க அமரர் குழாங்கள் எங்கும் பரந்தன தொண்டர் !
 ஒக்கத் தொழுகின்றிராகில் கலியுக மொன்றுமில்லையே.

10

*चन्दनवारिणाऽथ सकलं—इति पाठान्तरम्

नग्नशेन सहाजवासवमुखाः पुञ्जीभवद्देवता—

संघाः कृष्णमनोज्ञविग्रहमुपाश्रित्याति संपत्तिषु ।
सर्वत्राप्यभवन् जगत्सु नितरां व्याप्तास्तदीयास्समं
तैर्ययं यदि सेवितुं सशक्तनाः नैकोऽपि दोषः कलेः ॥

கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும்
மலியும் கூடரொளி மூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணன் தன்னை
கலிவயல் தென்னன் குருகூர்க் காரிமாறன் சடகோபன் சொல்
ஒலிபுகழ் ஆயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தை மாசறுக்குமே.

11

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

पाथोधिप्रौढकान्तौ सरसतुलसिकालङ्कृतौ दातृभावे
वैकुण्ठत्वे च चक्रप्रहरणवशितादेवतास्थापनादौ ।
स्वानामच्यावनादौ सकलनियमने सर्वकर्मज्यभावे
नित्यासक्तैः स्वभक्तैः जगदघशमनं प्राह कृष्णं शठारिः ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

दासनां कलिदोषवर्जमनघां कुर्वन्तमीशं कृपां
पूर्णं भास्वरतेजसा स्ववपुषा कृष्णं चरित्राद्भुतम् ।
¹श्रीकेदारकदक्षिणस्थकुरुकाकारेयमारस्य सा-
हस्रे द्योतिगुणे दशान्तरमलं छिन्द्युश्शठारेरिमे ॥

1. उत्तरार्धः यतिभङ्गगन्धदूरीकरणाय ॥ श्रीकेदारकदक्षिणस्थकुरुकाकारेयमारस्य सत्-
साहस्रेऽतिगुणे दशान्तरमलं छिन्द्युश्शठारेरिमे ॥ इति पठनीयः ॥

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம் பத்து மூன்றாம்—திருவாய்மொழி

மாசறு சோதி

திருவாய்மொழிப் பாவகை—கலித்துறை

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तं—पृथ्वी

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—அடியவர்க்குத்
தன்பால் அளவற்ற காதலை விளைவிக்கும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—स्वानां तीव्रं प्रेम दुहानत्वम्

(सङ्गतिमणिमाला)

(मालिनी) श्रितजनकुल एतद्वत्सलत्वं तदा तत्.

शुभवपुरपि सूरिः चिन्तयन् प्रेमसीम्नि ।

झटिति च सहयोगं तेन कांक्षन् अलब्ध्वा

विशदयति निजाशां त्यक्तलज्जेव कान्ता ॥

மாசறு சோதி என் செய்ய வாய் மணிக்குன்றத்தை
ஆசறு சீலனை ஆதிமூர்த்தியை நாடியே
பாசறவெய்தி அறிவிழந்தெனை நானையம்
ஏசறு மூரவர் கவ்வை தோழீ ! என் செய்யுமே.

1

ममामलमहोनिधि मणिगिरि च रक्ताधरं

विचित्य निजशोलतोऽप्यनघमादिमूर्ति सखि! ।

1प्रभाक्षयमतिक्षये बहुदिनेर्गतायास्तु मे

परापवदतोत्कहृत्पुरजनापवादेन किम्? ॥

1. प्राचार्यपादहस्ताक्षरमातृकायां—“प्रभाक्षयमतिक्षये” इत्येव दृश्यते, परं तु
प्रभाक्षयमतिक्षयो’ इति पाठः एव तदभिप्रेतः स्यादिति

என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழீ !
 என் செய்ய தாமரைக் கண்ணன் என்னை நிறைகொண்டான்
 முன் செய்ய மாமை இழந்து மேனி மெலிவெய்தி
 என் செய்ய வாயும் கருங்கண்ணனும் பயப்பூர்ந்தவே.

2

करिष्यति सखोह किं पुरजनापवादस्तु नः
 ममारुणपयोजदृक् त्वपजहार मत्प्रज्ञताम् ।
 मनोहरवपुश्श्रिया स्वतनुकाश्यमेत्य स्थिता
 गताहमरुणाधरेऽप्यसितलोचने स्नानताम् ॥

ஊர்ந்த சகடமுதைத்த பாதத்தன், பேய்முலை
 சார்ந்து சுவைத்த செவ்வாயன், என்னை நிறைகொண்டான்
 பேர்ந்தும் பெயர்த்தும் அவனோடன்றி ஓர் சொல்லிலேன்
 தீர்ந்த என் தோழீ ! என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வையே.

3

उपेतशकटासुरप्रहरदंष्ट्रिकः पूतना-
 स्तनादरपिवारुणाधरदलस्तु मत्पूर्णताम् ।
 जहार सगतागता *गतवचोत्तरा तं विना
 मदेककृतिनिश्चये! सखि! जनापवादेन किम् ॥

ஊரவர் கவ்வை எருவிட்டு அன்னை சொல் நீர்ப்படுத்து
 ஈரநெல் வித்தி முளைத்த நெஞ்சப் பெருஞ் செய்யுள்
 பேரமர் காதல் கடல் புரைய விளைவித்த
 காரமர் மேனி நம் கண்ணன் தோழீ ! கடியனே.

4

विकीर्यजनगर्हणप्रचूर! गोमयं मातृवाक्—
 जलं बहु निषिच्य सङ्गमन²कामबीजं वपन् ।

*गतवचोत्तरा - इत्येव मातृकायां दृश्यते । गतवचा अहं तं विना इति पाठः
 समीचीन इति भाति ॥

1. दोहदं - इति पाठो मूलानुगुणस्स्यात् ।
2. बीजोप्तिः - इति पाठान्तरम् ॥

प्ररुढहृदयक्षितौ दृढमहानुरागार्णव-

¹प्रवर्धकघनाकृतिः कठिन एष कृष्णस्सखि! ॥

கடியன் கொடியன் நெடியமால் உலகங் கொண்ட
அடியன் அறிவரு மேனி மாயத்தனாகிலும்
கொடிய என் நெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்குமெல்லே
துடி கொளிடை மடத்தோழி அன்னை என் செய்யுமே.

5

वशीकृतजगत्पदः कठिननिर्घृणो दूरगः

परो मतिविवेचनातिगविचित्रसद्विग्रहः ।

तथाऽपि कठिनं स्थितं मम मनस्स एवेत्यहो

करिष्यति किमु प्रसूः ²डमरुमध्यमुग्धे! सखि! ॥

அன்னை என் செய்யிலென்? ஊர் என் சொல்லில் என் தோழி !
என்னை இனி உமக்காசை இல்லை அகப்பட்டேன்
முன்னை அமரர் முதல்வன் வண்டுவராபதி
மன்னன் மணிவண்ணன் வாசுதேவன் வலையுளே.

6

करोतु किमपि प्रसूः; किमपि वक्तु सख्यः! पुरी

न मां प्रति दुराशया किमपि वस्तिवतोऽहं पुनः ।

वित्तंसमविशं पुरा त्रिदशकारणद्वारका-

पतोन्द्रमणिवर्णभाक् शुभगवासुदेवास्तृतम् ॥

வலையுள் அகப்படுத் தென்னை நன்னெஞ்சம் கூவிக் கொண்டு
அலைகடல் பள்ளி அம்மாளை ஆழிப்பிரான் தன்னை
கலைகொள் அகலல்குல் தோழி ! நம் கண்களால் கண்டு
தலையில் வணங்கவுமாங் கொலோ தையலார்முன்பே.

7

1. यद्यपि काकुर्गभत्वेन श्लोकोऽयं मूलभावव्यञ्जक एव, तथाऽपि कोमलमतिसुखग्रहणाय
“प्रवर्धकघनासितः कथमसौ च लुब्धः सखि !” इति पाठः अङ्गीकार्यः इति भाति ॥

2. पटहमध्यमुग्धे - इति पाठान्तरम् ।

विधाय निजबागुरानिपतितां च मां मे मनो
 बिकृष्य सदापांनिधौ शयितमोश्वरं चक्रिणम् ।
 सुबस्त्रकटिबिस्तरे ! सखि ! समीक्ष्य दृग्भ्यां च नः
 शिरःप्रणमनं भवेत् अपि किमङ्गनानां पुरः ? ॥

பேய்முலையுண்டு சகடம் பாய்ந்து, மருதிடைப்
 போய் முதல் சாய்த்துப் புள் வாய் பிளந்து களிற்றட்ட
 தூமுறுவல் தொண்டை வாய்ப்பிராணை எந்நாள் கொலோ
 யாமுறுகின்றது தோழி ! அண்ணையர் நாணவே.

8

निषीय पृथुपूतनास्तनमुदस्य चानोऽर्जुनौ
¹प्रविश्य च निपात्य पाटितवकास्यमस्तद्विपम् ।
²शुचिस्मितमहं श्रयै सखि ! कदा नु बिम्बाधरं
 महोपकृतमद्य मातृषु च लज्जमानासु मे ॥

நாணும் நிறையும் கவர்ந்தென்னை நன்னெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு
 சேனூயர் வாணத்திருக்கும் தேவபிரான் தன்னை
 ஆணையென் தோழி ! உலகு தோறலர் தூற்றி, ஆம்
 கோணைகள் செய்து குதிறியாய் மடலூர்துமே.

9

कृपां मम सुपूतिमप्यपहरन् मनश्च क्षिपन्
 समुन्नतनभस्स्थलस्थितमपेक्ष्य सूरेश्वरम् ।
 शपे मम सखि ! त्वया प्रतिजनं ³च वर्णोत्तिका
 मदहंकुटिलक्रिया धृतपटा चराण्यत्रपा ॥

1. 'प्रविश्य च निपात्य तौ दलितपक्षिवक्त्रद्विपम् ।' इति पाठे यतिभङ्गगन्धो न स्यात् ।
2. उत्तरार्धः तुरीयपादे यतिभङ्गगन्धपरिहृत्यै इत्थं वा पाठवान् भवेत्:-
 शुचिस्मितमहं प्रसूषयि ! कदा नु बिम्बाधरं
 महोपकृतमाश्रयै सखि ! विलज्जमानासु मे ॥
3. ह्यवर्णोत्तिका, ह्युपक्रोशिनी-इति पाठान्तरे ।

யாம் மடலூர்ந்தும் எம்மாழியங் கைப்பிரானுடைத்
தூமடல் தண்ணந்துழாய் மடல் கொண்டு துடுவேயாம்
ஆம்மடமின்றித் தெருவு தோறயல் தையலார்
நாமடங்காப் பழி தூற்றி நாடும் இரைக்கவே.

10

वयं ह्यिमपास्य तत्प्रतिकृतिं दधानाः पटे
सुचक्रकरसुन्दरोपकृतिकर्तुरादाय के ।
बिशुद्धदलशोतसत्तुलसिकासुमं दद्महे
प्रोपगृहगेहिनीभृशविनिन्दिता वीथिषु ॥

இரைக்கும் கருங்கடல் வண்ணன் கண்ணபிரான்தன்னை
விரைக் கொள் பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன
நிரைக் கொளந்தாதி ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
உரைக்க வல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்முரெல்லாம்.

11

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

ज्योतीरूपाङ्गकत्वात् सरसिजनयनानिष्टविध्वंसकत्वात्
मेघौघश्यामलत्वात् श्रितसरसतयोत्कृष्टसौलभ्ययोगात् ।
रक्षायौ सावधानात् सुभगतनुतया सोपकारास्त्रवत्त्वात्
स्वानौ प्रेमातिमात्रं जनयति भगवानित्यवादीत् शठारिः ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

सघोषशितिवारिधिश्चियमुदारकृष्णं बिभुं
सुगन्धपवनोज्ज्वलत्सुकुरुकाशठद्विट्कृते ।
इदं दशकमुद्गुणे समसहस्रमन्तादिके
प्रवक्तुमनसां निजावसतयोऽपि वेंकुठवत् ॥

1. निखिले लोकेऽन्धकारावृते - इति पाठान्तरम् ।

प्राणानामिह रक्षकः परमितः कस्यात् गभीराब्धिम्-
 खान्यावृत्य महाविकारमतुलाऽभूत् कालरात्री निशा ।
 हा ! नीलोत्पलतुल्यकान्तिरपि मे नायाति कृष्णोऽन्तिकं
 पापाया मम हे मनस्त्वमपि वा किं नानुकूलं ह्यसि ॥

நீயும் பாங்கல்லை காண் நெஞ்சமே! நீளிரவும்
 ஓயும் பொழுதின்றி ஊழியாய் நீண்டதால்
 காயும் கடுஞ்சிலை என் காகுத்தன் வாராநூல்
 மாயும் வகை அறியேன் வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே.

त्वं चाभव्यतयासि खल्वयि ! मनः ! विश्रान्तिकालं विना
 दीर्घा रात्रिरनल्पकल्पकलया हन्तातिदीर्घाऽभवत् ।
 काकुत्स्थोऽपि विरोधिदाहकमहाकोदण्डहस्तोऽन्तिकं
 नायात्युत्कटदुःकृता स्वमरणोपायं न जानेऽबला ॥

பெண் பிறந்தார் எய்தும் பெருந்துயர் காண்கிலேன் என்று
 ஒண்குடரோன் வாராதொளித்தான் இம்மண்ணளந்த
 கண் பெரிய செவ்வாய் எங்காரேறு வாராநூல்
 எண் பெரிய சிந்தை நோய் தீர்ப்பார் ஆர் என்னையே.

स्त्रीजात्यात्वनुभूयमानसुमहादुःखं न 'द्रष्टुं त्वहं
 शक्नोमीति रविः प्रकाशकिरणो नागत्य चान्तर्हितः ।
 एनां क्षमामितवान् विशालनयनो रक्ताधरः पुङ्गवः
 नीलो मे यदि नेति को मम महाचित्ताधिमुच्छेत्स्यति ? ॥

1. अत्र छन्दोभङ्गो नास्तीत्येव सिद्धान्तः ।

“यदा तीव्रप्रयत्नेन संयोगादेरगौरवम् ।

न च्छन्दोभङ्ग इत्याहुः तदा दोषाय सूरयः ॥” इत्याहुः ।

उदाहरणं

माघे :—प्राप्य नाभिहृदमज्जनमाशु प्रस्थितं निवसनग्रहणाय (10—61) इत्यादि ।

ஆரென்னை ஆராய்வார்? அன்னையரும் தோழியரும்
நீரென்னை என்னுதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால்
காரன்ன மேனி நம் கண்ணனும் வாரானால்
பேரென்னை மாயாதால் வல்வினையேன் பின் நின்றே.

5

को बा मां नु परामृशेत् स्वजननी यूयं च सख्यो वशा
ते कोदृक्त्विति नानुपृच्छघ रजनीं निद्रास्थ दीर्घां सुखम् ।
कालाभ्योपमदिव्यविग्रहकमत्कृणोऽपि नायाति हा !
नामात्युत्कटपापिनीमनुसरन्नो मां मृतां नश्यति ॥

பின் நின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால்
முன் நின்று இரா ஊழி கண் புதைய முடிற்றால்,
மன் நின்ற சக்கரத்தென் மாயவனும் வாரானால்
இந் நின்ற நீளாவி காப்பாரார் இவ்விடத்தே?

6

प्रेमव्याधिरयं स्थितस्त्वनुसरन् हृद्येधितो बाधते
रात्रिः कल्पसमा दृशौ पिदधतो स्थित्वा पुरश्चावृणोत् ।
नित्यं सन्निदधत्-सुचक्रधरमन्मायश्च नायाति चेत्
को रक्षेदहहान दीर्घसुचिरान् प्राणान् मदीयानिमान् ॥

காப்பார் ஆர் இவ்விடத்துக் கங்கிருளின் நுண்துளியாய்
சேட்பாலதூழியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல் வாய்
தூப்பால வெண்சங்கு சக்கரத்தன் தோன்றானால்
தீப்பால வல்வினையேன் தெய்வங்காள்! என் செய்கேனோ?

7

को रक्षेत् समयेऽत्र गाढतमसा सूक्ष्मैहिमांशैर्वृते
संप्राप्ते त्वतिदीर्घतायुतमहाकल्पाभरात्रीमुखे ।
नायात्येव निसर्गशुद्धघवलं शंखं सचक्रं वहन्
हे ! देवास्सुमहाग्निकल्पदुरिता किं वा करिष्याम्यहम् ? ॥

தெய்வங்காள்! என் செய்கேன் ஓரிரவேழ் ஊழியாய்
மெய் வந்து நின்று எனதாவி மெலிவிக்கும்;
கைவந்த சக்கரத்து என் கண்ணனும் வாரானால்
தைவந்த தண் தென்றல் வெஞ்சுடரில் தானடுமே.

8

!देवाः ! किं करवाणि रात्रिरियमेका सप्तकल्पाधिका
 स्थित्वा सत्यतया समेत्य पुरतः प्राणान् वितक्ष्णोति सं ।
 हस्तप्राप्तसुदर्शनो मम पुरः कृष्णोऽपि नायाति चेत्
 शीतस्तैषमरुत् स्वयं मलयजो घोराग्नितो बाधते ॥

வெஞ்சுடரில் தானடுமால் வீங்கிருளின் நுண் துளியாய்
 அஞ்சுடர் வெய்யோன் அணிநெடுந்தோர் தோன்றாதால்
 செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கட் செல்வனும் வாரானால்
 நெஞ்சிடர் தீர்ப்பார் இனியார்? நின்றுருகுகின்றேனே.

9

घोराग्नेः हिमसूक्ष्मबिन्दुसहिता गाढान्धकारा निशा
 मां हन्ति स्वयमुग्ररस्यमहसो मञ्जुर्महान् स्यन्दनः ।
 नैवोदेत्यरुणप्रभाञ्जनयनः श्रोमांश्च नायाति चेत्
 को वेतस्तु निवर्तयिष्यति मनोदुःखं द्रवामि स्थिता ॥

நின்றுருகுகின்றேனே போல நெடுவானம்
 சென்றுருகி நுண் துளியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல் வாய்
 அன்றொரு கால் வையமளந்த பிரான் வாரானென்று
 ஒன்றொருகால் சொல்லாது உலகோ உறங்குமே.

10

स्थित्वा रात्रिमुखे द्रवन्त्यहमिव क्षीणे महाखे द्रुते
 सूक्ष्माकारतुषारता²मुपगते पूर्वं कदाचित् क्षितिम् ।
 आक्रम्योपकृतिं जनाय कृतवान् नायाति सर्वेशितेति-
 एवं कोऽपि कदापि नो वदति हा निद्राति लोकस्सुखम् ॥

1. प्रथमपादः

“देवाः किं करवा इयं तु रजनी हा ! सप्तकल्पाधिका” (करवै + इयं = करवा इयं)
 इति पठितश्चेत् यतिभङ्गगन्धो न स्यात् ॥

2. परिणते इति पाठान्तरम् ।

உறங்குவான் போல் யோகு செய்த பெருமானைச்
சிறந்த பொழில் சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்
நிறம் கிளர்ந்த அந்தாதி ஆயிரத்துள் இப்பத்தால்
இறந்து போய் வைகுந்தம் சேராவாறு எங்ஙனேயோ?

11

(तास्पयंरत्नावलीश्लोकः)

आपद्धन्धुत्वकीर्त्या यदुकुलजननात् धीरवीरत्वकीर्त्या
लोकानां विक्रमाच्चाश्रितदुरितहृतेरद्भुतेश्चेष्टितैश्च ।
चक्राद्यस्त्रान्वितत्वात् कमलनयनतासंपदा वामनत्वात्
क्षीराब्धौ शेषशायी जगदवनमहादोक्षितोऽज्ञायि तेन ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

नाथं सुप्तमिवाखिलावनधिया योगं चरन्तं प्रति
श्रीपूर्णोपवनावृतीड्यकुरुकाभास्वत्शठारिरते ।
गीत्या पूर्ण इहैभिरेत्य दशभिः साहस्रकेऽन्ताविके
वैकुण्ठं न समाप्नुवन्ति वपुषो विश्लेषकाले कथम् ? ॥

திருவாய் மொழி—ஐந்தாம் பத்து—ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

எங்ஙனேயோ

திருவாய் மொழிப் பாவகை—கலினிலைத்துறை

प्रतिबिम्बलहरोवृत्तम् - शार्ङ्गलविक्रीडितम्

இத்திருவாய் மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—அடியவரால்

இடையருது 'நினைவில்' நிறுத்தப்படும் தன்மை

एतद्दृशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः - 'स्मृतिविषयता'

(सङ्गतिमणिमाला)

(मालिनी) प्रियतनुगुणचिन्ताश्चेति कर्तुं न शक्तां

निशिपरमवसन्तां प्रातरस्याथ बाह्यम् ।

स्मृतिविषयजुषश्चाऽप्राप्य योगं विषण्णां

अनुचरति मुनिस्तां आलिलक्ष्यैर्वचोभिः ॥

எங்ஙனேயோ அன்னைமீர்காள்! என்னை முனிவது நீர்
நங்கள் கோலத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்
சங்கிளேடும் நேமியோடும் தாமரைகண்களோடும்
செங்கனிவாய் ஒன்றிலேடும் செல்கின்றது என் நெஞ்சமே.

1

यूयं कुप्यथ मातरः ! किमिति मां अस्मत्प्रभौ सुन्दर-

श्रोके श्रोतकुरङ्गपूर्यधिपतौ पूर्णं मयाऽऽलोकिते ।

शङ्खेनापि सुदर्शनेन च सह स्वब्जक्षणाभ्यां समं

यात्येकेन सहाह्वनेन च मनो बिम्बाधरेणाऽपि मे ॥

என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் என்னை முனியாதே
தென்னன் சோலைத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
மின்னு நூலும் குண்டலமும் மார்வில் திருமறுவும்
மன்னு பூணும் நான்கு தோளும் வந்தெங்கும் நின்றிடுமே.

2

कोय मय्यविधाय पश्यत समं मच्चेतसा दक्षिण-

श्लाघ्योद्यानकुरङ्गपुर्यधिपतौ पूर्णं मयाऽऽलोकिते ।

भास्वत्सूत्रमुदारकुण्डलमुरस्था श्रीश्च वत्सो भुजाः

चत्वारोऽपि पुरः स्थिराभरणकान्यागत्य तिष्ठन्ति मे ॥

நின்றிடும் திசைக்கும் நையும் என்றன்னையரும் முனிதிர்
குன்ற மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
வென்றிவிலிலும் தண்டும் வாளும் சக்கரமும் சங்கமும்
நின்று தோன்றிக் கண்ணுள் நீங்கா நெஞ்சுள்ளும் நீங்காவே.

3

स्तब्धा तिष्ठति मुह्यतोति शिथिलेत्यंबाश्च कुप्यन्ति मां

भूभृतसौधकुरङ्गपुर्यधिपतौ पूर्णं मयाऽऽलोकिते ।

खङ्गं जैत्रधनुर्गदा च विलसत् चक्रं च शङ्खः चिरं

दृष्टिं नाप्यतिवर्तते त्यजति मे चित्तं च नैव स्थिरम् ॥

நீங்க நிலலாக் கண்ணநீர்கள் என்று அன்னையரும் முனிதிர்
தேன் கொள் சோலைத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்
பூந்தண் மாலைத் தண்டுழாயும் பொன் முடியும் வடிவும்
பாங்கு தோன்றும் பட்டும் நாணும் பாவியேன் பக்கத்தவே.

4

(नित्यं) रुद्धा बाष्पसरित् दृशोरविरतेत्यंबाश्च कुप्यन्ति मां

मध्वा श्रीढकुरङ्गपुर्यधिपतौ पूर्णं मयाऽऽलोकिते ।

शीतलक्ष्मपृहणीयशीततुलसी हैमं किरीटं वपुः

कट्यामम्बरयुक्तसूत्रमपि मे पापात्मनः पार्श्वतः ॥

பக்கம் நோக்கி நிற்கும் நையும் என்று அன்னையரும் முனிதிர்
தக்க கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்
தொக்க சோதித் தொண்டை வாயும் நீண்ட புருவங்களும்
தக்க தாமரைக் கண்ணும் பாவியேன் மேலனவே.

5

पार्श्वं बोक्ष्य हि तिष्ठतोति शिथिलेत्यंबाजनाः कुप्यथ

स्वार्हत्कोतिकुरङ्गपुर्यधिपतौ पूर्णं मयाऽऽलोकिते ।

दीर्घभ्रूयुगमप्यतीवनिबिडज्योतिश्च बिम्बाधरः

तस्यार्हाब्जदृशौ च जाग्रति हरेः पापात्मनश्चेतसि ॥

மேலும் வன் பழி நங்குடிக்கிவள் என்று அன்னை காண கொடாள்
சோலை சூழ் தண்டிருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்
கோல நீள் கொடி மூக்கும் தாமரைக் கண்ணும் கனிவாயும்
நீல மேனியும் நான்கு தோளும் என் நெஞ்சம் நிறைந்தனவே.

6

एषोपर्यतिमत्कुलाङ्क इति नो माता ददातीक्षणं

पूर्णोद्यानकुरङ्गपुर्यधिपतौ पूर्णे मयाऽऽलोकिते ।

दीर्घा सुन्दरनासिका सुलतिका पद्माक्षि बिम्बाधरः

चित्ते श्यामलविग्रहश्च चतुरसा नित्यपूर्णा मम ॥

நிறைந்த வன்பழி நங்குடிக்கு இவளென்று அன்னை காணகொடாள்
சிறந்த கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்
நிறைந்த சோதி வெள்ளம் சூழ்ந்த நீண்ட பொன்மேனியோடு
நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான் நேமி அங்கையுளதே.

7

वंशे मे वचनीयपूर्तिरयमित्यंबेक्षणं नो ददाति

उच्चैःकीर्तिकुरङ्गपुर्यधिपतौ पूर्णे मयाऽऽलोकिते ।

तेजःपूर्तिमहानदीवृतमहारम्यप्रतीकेन मे

स्वस्थोऽभूदधृदि पूर्ण एव सुभगं चक्रं च तद्वस्तगम् ॥

கையுள் நன்முகம் வைக்கும் நையும் என்றன்னையரும் முனிதிர்
மை கொள் மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்
செய்ய தாமரைக் கண்ணும் அல்குலும் சிற்றிடைபுறம் வடிவும்
மொய் கொள் நீள் குழல் தாழ்ந்த தோள்களும் பாவினே முன்னிற்குமே.

अंबा: कुप्यथ हस्तक्लृप्तसुमुखा सन्नेति मामञ्जन-

श्रीसद्वेश्मकुरङ्गपुर्यधिपतौ पूर्णे मयाऽऽलोकिते ।

रक्ताम्भोजदृशौ विशालजघनं सूक्ष्मं बलग्नं वपुः

श्लिष्यद्दीर्घकचाः विलम्बिसुभजाः पापाकृतेर्मे पुरः ॥

முன் நின்றாய் என்று தோழிமார்களும் அன்னையரும் முனிதிர்
மன்னு மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்

-
1. “चत्वारश्च भुजाः सितेतरतनुश्चित्ते ऽतिपूर्णा मम” ॥ इति पाठे यतिभङ्गगन्धोऽपि न स्यात् ॥

சென்னி நீண்முடி யாதியாய உலப்பில் அணிகலத்தன்
கன்னல் பால் அமுதாகி வந்து என் நெஞ்சம் கழியானே.

9

सख्यश्चापि पुरस्स्थितेति जननीलोकाश्च मां कुप्यथ
स्वस्थागारकुरङ्गपुय्यधिपतौ पूर्णं मयाऽऽलोकिते ।
चूडादीर्घकिरीटमुखयविलसद्भूषागणर्भूषितः
खण्डक्षीरसुधात्मनाप्युपगतश्चेतो न मे मुञ्चति ॥

கழிய மிக்க காதலன் இவளென்று அன்னை காண கொடாள்
வழுவில் கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நமபியை நான் கண்டபின்
குழுமித் தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே
எழுவதோருரு என் நெஞ்சுள் எழும் ஆர்க்கும் அறிவரிதே.

10

अम्बोपर्युपरीयमेधितमहाप्रेमेति नैक्षं ददाति-
उद्यत्कोतिकुरङ्गपुय्यधिपतौ पूर्णं मयाऽऽलोकिते ।
हस्ताभ्यां नमदोघसूरिनिवहे ज्योतिःप्रवाहे पदे
भास्वान् कश्चन विग्रहोस्ति हृदि मे जातुं परंदुश्शकम् ॥

அறிவரிய பிராண ஆழியங்கையனையே அலற்றி
நறிய நன் மலர் நாடி நம் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
குறிகொள் ஆயிரத்துள் இவை பத்தும் திருக்குறுங்குடியதன்மேல்
அறியக் கற்று வல்லார் வைட்டணவர் ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே.

11

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

शङ्खाद्यैः यज्ञसूत्रादिभिरपि च तथा शार्ङ्गमुख्यैस्तुलस्या
बिम्बोष्ठाद्यैस्सुनासाव्रततिनिरवधिज्योतिरूर्जस्विमूर्त्या ।
नेत्राब्जाद्यैरशेषाभरणसुषमया स्वैश्च भक्तैर्मनोज्ञो
देवस्स्वानामजस्रं स्मृतिविषयतया भाति चेत्यभ्यधायि ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

दुर्जनं शुभचक्रसुन्दरकरं नाथं समाकुश्य सत्-
गन्धाढ्यान् प्रसवान् विविच्य कुरुकाभास्वच्छठरीरितः ।
एते लक्ष्मलसत्सहस्रगदश प्रौढाः कुरङ्गाख्यपु-
युद्देशान् मतये त्वधीत्य भुवनेऽगाधाब्धिगे वैष्णवाः ॥

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம் பத்து—ஆறாம் திருவாய்மொழி

கடல் ஞாலம்

திருவாய்மொழிப் பாவகை—எண் சீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्त—मणिमाला

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—அடியவர்களால்
'யானே அவன்' என்று மெய்ப்பாடுடன் போற்றப் படும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—'अहं भावनागोचरता'.

(सङ्गतिमणिमाला)

(मालिनी) हरिविरहशुचोऽस्याः शान्तये गोपकन्याः

इव ललितगिरं तां प्रेक्ष्य 'सोहं' मतीद्वाम् ।

अनुचरति मुनिस्तन्मातरं तर्कयन्तीं

निजतनुभुवि तस्यावेशवाचो गिरस्ताः ॥

கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே என்னும்
கடல் ஞாலம் ஆவேனும் யானே என்னும்
கடல் ஞாலம் கொண்டேனும் யானே என்னும்
கடல் ஞாலம் கீண்டேனும் யானே என்னும்
கடல் ஞாலம் உண்டேனும் யானே என்னும்
கடல் ஞாலத்தீசன் வந்தேறக் கொல்லோ
கடல் ஞாலத்தீர்க்கிவை என் சொல்லுகேன்
கடல் ஞாலத்து என் மகள் கற்கின்றவே.

1

ब्रूतेऽब्धिवृतक्षमा स्रष्टाहमितीयं

ब्रूतेऽब्धियुतक्षमारूपोऽहमितीयम् ।

ब्रूतेऽब्धियुतक्षमादाताहमितीयम्

ब्रूतेऽब्धियुतक्षमाघर्ताहमितीयम् ।

ब्रूतेऽब्धियुतक्षमा भोक्ताहमितीयं

ब्रूतेऽब्धिवृतक्षमानायोऽन्वधिरूढः ।

वचस्यब्धिवृतक्षमाभाजां किमिदं वो

हा ! ऽब्धिवृतक्षमं पुण्याभ्यसितं मे ॥

கற்கும் கல்விக்கு எல்லை இலனே என்னும்
 கற்கும் கல்வி ஆவேனும் யானே என்னும்
 கற்கும் கல்வி செய்வேனும் யானே என்னும்
 கற்கும் கல்வி தீர்ப்பேனும் யானே என்னும்
 கற்கும் கல்விச் சாரமும் யானே என்னும்
 கற்கும் கல்வி நாதன் வந்தேறக் கொலோ?
 கற்கும் கல்வியீர்க்கு இவை என் சொல்லுகேன்
 கற்கும் கல்வி என் மகள் காண்கின்றவே.

2

वक्तीप्सितविद्यासीमारहितोऽहमितीयं
 वक्तव्यसनाही विद्याहमितीयम् ।
 वक्तीप्सितविद्याखण्डाहमितीयं
 वक्तीप्सितविद्याचार्योऽहमितीयम् ।
 वक्तीप्सितविद्यासारोऽहमितीयं
 वक्तीप्सितविद्यानाथोऽहमितीयम् ।
 वक्तीप्सितविद्याभाजां किमिदं वोऽ
 भ्यस्तेप्सितविद्यास्मज्जाविदितानि ॥

காண்கின்ற நிலமெல்லாம் யானே என்னும்
 காண்கின்ற விசும்பெல்லாம் யானே என்னும்
 காண்கின்ற வெந்தீ எல்லாம் யானே என்னும்
 காண்கின்ற இக் காற்றெல்லாம் யானே என்னும்
 காண்கின்ற கடலெல்லாம் யானே என்னும்
 காண்கின்ற கடல் வண்ணன் ஏறக்கொலோ
 காண்கின்ற உலகத்தீர்க்கு என் சொல்லுகேன்
 காண்கின்ற என் காரிகை கற்கின்றவே.

3

वक्तीक्षितभूस्सर्वोऽहमितीयं
 वक्तीक्षि नाकस्सर्वोऽहमितीयम् ।
 वक्तीक्ष्यवराग्निस्सर्वोऽहमितीयं
 वक्तीक्षितवायुस्सर्वोऽहमितीयम् ॥

वक्तोक्षितवाधिससर्षोऽहमितीयं

वक्तीक्ष्य उदन्वद्वर्णोऽवधिरूढः ।

वचमीक्षितपृथिवीभाजां किमिदं वो

भवतोक्षितमस्मत्पुत्रीविहितानि ॥

செய்கின்ற கிதி எல்லாம் யானே என்னும்
செய்வான் நின்றகளும் யானே என்னும்
செய்து முனிற்றந்தவும் யானே யென்னும்
செய்கைப் பயனுண்பேனும் யானே என்னும்
செய்வார்களைச் செய்வேனும் யானே என்னும்
செய்ய கமலக் கண்ணன் ஏறக்கொலோ?
செய்ய உலகத்தீர்க்கிவை என் சொல்லுகேன்
செய்ய கனிவாய் இளமான் திறத்தே.

4

वक्ति क्रियमाणं कर्माहमितीयं

वक्तीह भविष्यत्कर्माहमितीयम् ।

वक्तीह च भूतं कर्माहमितीयं

कृत्ये फलभोक्ता ब्रूतेऽहमितीयम् ।

वक्तीहितकर्तुः कर्ताहमितीयं

ब्रूतेऽरुणनेत्राम्भोजोऽवधिरूढः ।

वचम्यार्जवयुग्मभाजां किमिदं वो

कृत्यानि मृगाक्ष्याः किं वारुणसोष्ठ्याः ॥

திறம்பாமல் மண் காக்கின்றேன் யானே என்னும்
திறம்பாமல் மலை எடுத்தேனே என்னும்
திறம்பா மல்லசுரைக் கொன்றேனே என்னும்
திறம் காட்டி அன்று ஐவரைக் காத்தேனே என்னும்
திறம்பாமல் கடல் கடைந்தேனே என்னும்
திறம்பாத கடல் வண்ணனேறக் கொல்லோ?
திறம்பாத உலகத்தீர்க்கென் சொல்லுகேன்
திறம்பாதென் திருமகள் எய்தினவே.

5

वक्त्यादृतसीमं भूपोऽहमितीयं

वक्त्यादरतोऽद्रुद्धर्ताहमितीयम् ।

ब्रूतेऽखिल शत्रूद्धर्ताहमितीयं

ब्रूतऽहमरक्षं पञ्चाहितदाक्ष्यः ॥

वक्तचाहितसिन्धून्माथोऽहमितीयं

वक्ति स्थिरधीरढ्याभोऽन्वधिरुहः ।

वच्म्यादृतसीम्नां लोकाः! किमिदं

वो मच्छीतनुजाप्तान् भावान् स्वलितोनान् ॥

இனவேய் மலை ஏந்தினேன் யானே என்னும்

இனவேறுகள் செற்றேனும் யானே என்னும்

இனவான் கன்று மேய்த்தேனும் யானே என்னும்

இன ஆநிரை காத்தேனும் யானே என்னும்

இன ஆயர் தலைவனும் யானே என்னும்

இனத் தேவர் தலைவன் வந்தேறக் கொலோ

இன வேல் கண்ணியீர்க்கு இவை என் சொல்லிச் சொல்லுகேன்

இன வேல் கண்ணி என் மகளுற்றனவே.

6

वक्तचुत्कटवंशं धर्तास्म्यहमद्रि

वक्तचौघवृषाणां हन्ताहमितीयम् ।

वक्तचौघमहावत्सेनोहमितीयं

वक्तचौघगवालीपाताहमितीयम् ।

वक्ति स्वसमाभोरेशोऽहमितीयं

वक्तचौघसुरेशारूढा किमु वच्मि ।

स्वान्योन्यसदृक् खड्गाक्ष्यः ! किमिदं नो

स्वान्योन्यसदृक् खड्गाक्ष्यात्मसुताप्तम् ॥

உற்றார்கள் எனக்கில்லை யாருமென்னும்

உற்றார்கள் எனக்கெல்லாருமென்னும்

உற்றார்களைப் பெற்றேனும் யானே என்னும்

உற்றார்களை அழிப்பேனும் யானே என்னும்

உற்றார்களுக்குற்றேனும் யானே என்னும்

உற்றாரிலி மாயன் வந்தேறக் கொலோ ?

உற்றீர்கட்கு என் சொல்லிச் சொல்லுகேன் யான்

உற்றென்னுடைப் பேதை உரைக்கின்றனவே.

7

ब्रूतेऽस्त न बन्धुः कोऽप्यत्र ममेति

ब्रूतेऽत्र हि बन्धुस्सर्वोऽपि ममेति ।

ब्रूतेऽन्न हि बन्धोः कर्ताहमितीयं
 ब्रूतेऽन्न हि बन्धोः हन्ताहमितीयम् ।
 ब्रूतेऽस्मि च बन्धुबन्धोरिति चेयं
 ब्रूते गतबन्धुर्मायो किन्वधिरूढः ।
 युष्मान् प्रति बन्धून् वच्मोह किमुक्त्वा
 ब्रूतेऽभिनिवेशात् मुग्धात्मसुता यत् ॥

உரைக்கின்ற முக்கட்ரான் யானே என்னும்
 உரைக்கின்ற திசைமுகன் யானே என்னும்
 உரைக்கின்ற அமரரும் யானே என்னும்
 உரைக்கின்ற அமரர் கோன் யானே என்னும்
 உரைக்கின்ற முனிவரும் யானே என்னும்
 உரைக்கின்ற முகில்வண்ணன் ஏறக்கொலோ
 உரைக்கின்ற உலகத்தீர்க்கு என் சொல்லுகேன்
 உரைக்கின்ற என் கோமள ஒன் கொடிக்கே.]

8

ब्रूते त्रिदृशीशः ख्यातोऽहमितीयं
 ब्रूते चतुरास्यः ख्यातोऽहमितीयम् ।
 ब्रूते सुरसंघः ख्यातोऽहमितीयं
 ब्रूते सुरनाथः ख्यातोऽहमितीयम् ।
 ब्रूते मुनिसंघः ख्यातोऽहमितीयं
 ब्रूतेऽम्बुदवर्णः ख्यातोऽन्वधिरूढः ।
 किं वच्म्यनुयुञ्जानानां भविनां वो
 मत्कोमलभास्वद्वल्याश्शुभवाचः ॥

கொடிய வினை யாதுமில்லே என்னும்
 கொடிய வினை ஆவேனும் யானே என்னும்
 கொடிய வினை செய்வேனும் யானே என்னும்
 கொடிய வினை தீர்ப்பேனும் யானே என்னும்

-
1. “पृच्छापरलोकाः ! ब्रूयां किमहं वो” इति पठे यतिभङ्गगन्धो न स्यात् ॥

கொடியான் இலங்கை செற்றேனும் யானே என்னும்
 கொடிய புள்ளுடையவன் ஏறக் கொலோ
 கொடிய உலகத்தீர்க்கு இவை என் சொல்லுகேன்
 கொடியேன் கொடி என் மகள் கோலங்களே.

9

ब्रूते न समोग्रं स्वल्पाघमपोति ब्रूते खलु पापाकारोऽहमितीयम् ।
 ब्रूते खलु पाप्मस्त्रष्टाऽहमितीयं ब्रूत खलु पाप्मध्वसोऽहमितीयम् ॥
 ब्रूते खललङ्काहन्ताहमितीयं वक्तचुग्रगह्मद्वाहोन्वधिरूढः ।
 वचस्युग्रजनानां चेष्टाः किमधिज्यं क्रूराघयुजो मे वल्ल्यात्मसुतायाः ॥

கோலங்கொள் சுவர்க்கமும் யானே என்னும்
 கோலமில் நரகமும் யானே என்னும்
 கோலந் திகழ் மோக்கமும் யானே என்னும்
 கோலங் கொள் உயிர்களும் யானே என்னும்
 கோலங் கொள் தனி முதல் யானே என்னும்
 கோலங் கொள் முகில் வண்ணன் ஏறக் கொலோ
 கோலங் கொள் உலகத்தீர்க்கு என் சொல்லுகேன்
 கோலந்திகழ்க் கோதை என் கூந்தலுக்கே.

10

ब्रूतेऽतिमनोज्ञस्वर्गोऽहमितीयं ब्रूते निरयश्चारम्योऽहमितीयम् ।
 ब्रूतेऽद्भुतरूपो मोक्षोऽहमितीयं ब्रूते शुभरूपा जीवा अहमस्मि ॥
 ब्रूतेऽद्भुतरूपं मूलं जगतोऽहं ब्रूतेऽद्भुतमेघश्रीकोऽन्वधिरूढः ।
 वचस्युज्ज्वलभासां किं लोकजुषां वः केशोज्ज्वलमालाचारोर्मम पुत्र्याः ॥

கூந்தல் மலர்மங்கைக்கும் மண் மடந்தைக்கும்
 குல ஆயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வன் தன்னை
 வாய்ந்த வழுதி வளநாடன் மன்னு
 குருகூர்ச் சடகோபன் குற்றேவல் செய்து

ஆய்ந்த தமிழ் மாலை ஆயிரத்துள்
இவையுமோர் பத்தும் வல்லார், உலகில்
ஏய்ந்த பெரும் செல்வத்தராய்த்
திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்களே.

11

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

सष्टृत्वाद्यैर्जगत्याः सकलविधकलावर्तकत्वेन भूता-
न्तर्यामित्वेन कृत्युद्धरणपरतया भूभरापाकृतेश्च ।
शैलोन्द्रोद्धारणाद्यैः स्वजनहिततया ब्रह्मरुद्रेन्द्रभावात्
दुष्कर्मोन्मूलनाद्यैः प्रभुरनिशमहंबुद्धिभोग्योऽन्वभावि ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

सत्कुन्तलपद्मादेव्याः क्षितिदेव्याः सद्वंशजनीलादेव्याश्च पतिं तम् ।
प्राप्त्वा प्रतिबिम्बं खपाति कुरुकेशा सदास्यकृतोक्ते स्रग्द्राविडरूपे ॥
शक्तास्तु सहस्रेऽध्येतुं दशकं चेत् एतत् शिरसोच्चैर्धाप्योत्तमलक्ष्म्या ।
युक्ता भुवि लक्ष्मीभर्तुः पदभक्तान् आराधयितुं ते नित्यं कृतभाग्याः ॥

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம்பத்து—ஏழாம் திருவாய்மொழி

‘நோற்ற நோன்பு’

திருவாய்மொழிப்பாவகை—ஆசிரியத்துறை

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम्—स्रग्धरा

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—

புகலற்றவர்க்கெல்லாம் புகலாகும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—दीनानां शरण्यता ।

(सङ्गतिमणिमाला)

(மாலினி) अनुकृतिभिरपीत्थं निर्वृतिं नाप्त आस्ते

“कृति-मति-रति-रिक्ते न प्रसीदेस्तथाऽपि ।

न निरवधिकभोग्यं त्वां विनान्यन्ममागाः

मदवनकरणायेत्याह्वयन् खे महात्रिम् ॥

நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் ஆகிலும் இனி உன்னை
விட்டொன்றும்

ஆற்றுகிற்கின்றிலேன் அரவினணையம்மானே!

சேற்றுத் தாமரை செந்நெலூடு மலர் சிரீவரமங்கல நகர்

வீற்றிருந்த எந்தாய்! உனக்கு மிகையல்லேனங்கே.

1

नाहं चीर्णव्रतोऽस्मि स्वपरविषयकज्ञानशून्यस्तथापि

त्यक्त्वं त्वां न जाने किमपि निजधृतौ श्रीभुजङ्गेशयेश ! ।

पङ्के नोवारमध्ये विकसितकमले श्रीवरे मङ्गलाख्ये

स्वामिन्नुत्कृष्ट दिव्यासिक ! शुभनगरे नाधिकस्त्वत्कृतेऽहम् ॥

அங்குற்றேனல்லேன் இங்குற்றேனல்லேன் உன்னைக் காணுமவாவில்

வீழ்ந்து நான்

எங்குற்றேனுமல்லேன் இலங்கை செற்ற அம்மானே!

திங்கள் சேர் மணிமாட நீடு சிரீவரமங்கல நகருறை

சங்கு சக்கரத்தாய்! தமிழேனுக்கருளாயே!

2

नाहं मोक्षार्हकृत्यः न पुनरिह भवद्भोगसंपत्त्युपायः

त्वद्दोक्षाशानिमग्नोऽभ्युभयविरहितो नाथ ! बिध्वस्तलङ्क ! ।

श्लिष्टेऽदूद्रतनरम्यैस्सुमहति नगरे श्रीवरे मङ्गलाख्ये

स्वासोन ! त्वं दयेथाः करधृतदरयुक्चक्र ! मेऽकिञ्चनस्य ॥

கருளப்புட்கொடி சக்கரப்படை வானநாட! எம் கார்முதில் வண்ணா!
பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்!
தெருள் கொள் நான் மறை வல்லவர் பலர் வாழ் சிரீவரமங்கல நகர்க்கு
அருள் செய்தங்கிருந்தாய்! அறியேனொரு கைம்மாறே. 3

वैकुण्ठस्थान ! चक्रायुध ! मम गरुडव्यङ्क ! कालाभ्रकान्ते !

¹कृत्वाज्ञं मा पदार्थं स्वमसि च कृतवन् किङ्करत्वेन युक्तम् ।

²ज्ञानोत्कृष्टैश्चतुर्वेद्यकुलबहुबुधैः श्रीवरे मङ्गलाख्ये

कृत्वा तत्रानुकम्पां प्रति लससि पुरे नोपकारं तु जाने ॥

மாறுசேர் படை நூற்றுவர் மங்க ஓரைவர்க்காய் அன்று
மாயப்போர் பண்ணி
நீறு செய்த எந்தாய்! நிலங் கீண்ட அம்மானே!
தேறு ஞானத்தவர் வேதவேள்வி அருச்சிரீவர மங்கலநகர்
ஏறி வீற்றிருந்தாய்! உன்னை எங்கெய்தக் கூவுவனே. 4

³कृत्वाज्ञि शात्रवोद्यत्-प्रहरणशतहत्यै तदा निर्गतिभ्यः

पञ्चभ्यो माययारीन् युधि धुरि कृतवन् ! भस्मसादस्मदीश ! ।

-
1. अयं पादः “कृत्वासन्तं पदार्थं त्वमर्थं च कृतवन् किङ्करं 'मां त्वदीयम्’” इति पठितश्चेत् मूलानुगुणतरत्वं स्यादित भाति ।
 2. अयं पादः “वेदेषु ज्ञानभाजां चतृषु च वसती श्रीवरे मङ्गलाख्ये” इति पठितश्चेत् यतिभङ्गगन्धोऽपि न स्यात् ॥
 3. अयं पादः “कृत्वाज्ञि शात्रवोद्यत्-प्रहरणशतकध्वंसनार्थं तदानीं” इति पठितश्चेत् यतिभङ्गप्रत्यपि न स्यात् ॥

उत्क्षिप्तक्षमेश ! वेदामलमतियजनं श्रीवरं मङ्गलाख्यं
प्राप्तोत्कृष्टासिक ! त्वां कथमिव नगरं प्राप्तुमाकारयामि ॥

எய்தக் கூவுதலாவதே எனக்கு எவ்வதெவ்வத்துளாயுமாய் நின்று
கைதவங்கள் செய்யும் கருமேனி அம்மானே!
செய்த வெள்வியர் வையத்தேவர் அருச் சிரீவரமங்கல நகர்
கைதொழ இருந்தாய் அது நானும் கண்டேனே!

5

आक्रोशः प्रप्तये ते किमु मम भविता सर्वतश्चात्रवान्त-
र्भूतस्स्थित्वाऽत्र कुर्वन् कपटमतिपथं श्यामलाकार ! नाथ ! ।
क्लृप्तानेकाध्वरक्षमासुरयुजि नगरे श्रीवरे मङ्गलाख्ये
सेव्यत्वेनाखिलानां स्थितिमपि कुरुषे तत्त्वानन्वपश्यम् ॥

ஏனமாய் நிலம் கீண்ட என்னப்பனே! கண்ணா! என்றுமென்னையாளுடை
வானநாயகனே! மணிமாணிக்கச் சுடரே!
தேன்மாம் பொழில் தண்சிரீவரமங்கலத்தவர் கைதொழ உறை
வானமாமலையே! அடியேன் தொழ வந்தருளே!

6

पोद्ग्रीभूत्वोद्धृतक्षमाधिकमुपकृतवन् ! कृष्ण ! मे सर्वदा मां
दासीकुर्वन् ! परव्योम्न्यधिप ! मणिवरप्रौढकान्ते ! दयेथाः ।
मध्वा पूर्णान्नवण्या जड उरुनगरे श्रीवरे मङ्गलाख्ये
१वास्तव्यैस्सेवितुं श्रीपरमपदमहाद्रे ! स्थितैत्याहमाप्तुम् ॥

வந்தருளி என்னெஞ்சிடம் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே! உலகுக்கோர்
முந்தைத் தாய் தந்தையே! முழுவேழுலகுமுண்டாய்!
செந்தொழிலவர் வேதவேள்வி அருச்சிசீர் வர மங்கலநகர்
அந்தமில் புகழாய்! அடியேனை அகற்றேலே.

7

1. भयं पादः

“वास्तव्यैस्सेवितैयाः परमपदमहाशैल ! दासस्य नृत्यं” इति पठितश्चेत् यतिभङ्ग-
प्रत्यपि न स्यात् ॥

கூதபாகத்யானுகஸ்பா மம மனசி கூதாபாச ! சூரிசமூலே !
 லோகஸ்யேகாதிமாபாபிதூசம ! சகலாந் பகுவதவந் ! சப்தலோகாந் ।
 சத்கமஸ்யா஑மோகதாஹவரயுஜி ந஑ரே ஸ்ரீவரே மங்ளலாஹயே
 நிஸ்சிமாநந்வசாலிந் ! ஸுப஑குந ! ந ஹி மாந் நாஹ ! தூரிகூஹ்வம் ॥

அகற்ற றீ வைத்த மாயவல் ஐம்புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன்
 அகற்றி றீ என்னை அரும் சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய்
 பகர்க்கதிர் மணிமாடம் றீடு சிரீவரமங்கை வாணனே! என்றும்
 புகற்கரிய எந்தாய்! புள்ளின் வாய் பிளந்தானே!

9

தேஜோஜ்வல்யமானோஸ்தமணிசதநே ஸ்ரீவரே மங்ளலாஹயே
 1ஸ்தானே நிர்வாஹகாந்யை: பகவதநவிபேதிந் ! சதா தூஹ்வபேச ! ।
 தூரிகூஹ்வம் த்வநாப்தாந் பத ! பலயுதபஜ்ஞேந்நிரயாந்யஸ்தி ஜானந்
 தூரிகூஹ்வாபி மாந் த்வம் ஑மயசி விபயே துஸ்தரே கர்தமோஹே ॥

புள்ளின் வாய் பிளந்தாய்! மருதிடை போனாய்! எருதேழடர்த்த எம்
 கள்ள மாயவனே! கருமாணிக்கச் சுடரே!
 தெள்ளியார் திருநான்மறைகள் வல்லார் மலிதண்சிரீவரமங்கை
 உள்ளிருந்த எந்தாய்! அருளாய் உய்யுமாறெனக்கே.

10

பாகாஸ்யஸ்ய ப்ரபேதிந் ! ஹதவ்ஷ ! ஑தவந் ! அர்ஜுநத்வந்ந்மஹயே
 2மத்ஸ்வாமிந் ! வஜ்ரகாத்யத்புதசரித ! மஹானிலமாநிவ்யகாந்தே ! ।
 சத்ஜானஸ்ரீசதுர்வேதாதிசதுர்புதே ஸிதலே ஸ்ரீவரே ஸ்ரீ
 மங்ளலாஹயே ஸ்வாலயேஸ்த: ஸ்தித ! மம ஹி விதாந் ஜிவநே த்வம் தயேதா: ॥

-
1. இத ஆர஑்ய பாடத்ரயமயி யதிபங்ளாபஹதயே இத்யம் வா பா஠வத் ஸ்யாத் :—
 ஸ்தானே நிர்வாஹகாரிந் ! தலிதபகமுஹாந்யைஸ்சதா துஹ்வபேச !
 தூரிகூஹ்வம் த்விஷோஸதா பத ! பலயுதஹாந்யஸ்தி பஜ்ஞேதி ஜானந்
 தூரிகூஹ்வாபி மாந் த்வம் க்ஷிபசி ச விபயே துஸ்தரே கர்தமே ஹ ! ॥
 2. அஸ்திமந் பாடே யதிபங்ளநிவாரணாய—
 மத்ஸ்வாமிந் ! அ஑ா஑ாத்புதசரித ! மஹானிலமாநிவ்யகாந்தே ! ॥

ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் உனக்கோர் கைம்
மாறு நானொன்றிலேன் எனதாவியும் உனதே,
சேறுகொள் கரும்பும் செந்நெலும் மலிதண் சிரீவரமங்கை
நாறுபூந்தண்டுழாய் முடியாய்! தெய்வநாயகனே! 10

त्वत्पादौ दत्तवान् मे शरणमसि ममात्मापि सत्यं त्वदीयं
ध्वस्तप्रत्यर्पणोऽस्म्युज्ज्वलशुभनगरे श्रीवर मङ्गलाख्ये ।
पङ्क्तोत्पन्नेक्षुकाण्डैस्सममरुणमहाब्रीहिभिः पूर्णशीतो-
पान्ते सामोदपुष्यच्छिशिरिततुलसीशेखरामर्त्यनाथ ! ॥

தெய்வநாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன் அடியிணைமிசைக்
கொய்கொள் பூம்பொழில் சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன்
செய்த ஆயிரத்துள்ளிவை தண்சிரீவரமங்கை மேயபத்துடன்
வைகல் பாடவல்லார் வாணோக்காராவமுதே. 11

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

सर्पाघ्नशेषयत्वात् अरिदरभरणात् सानुकंपत्वयोगात्
सत्साहायाद्यशेषान्तरनिलयतया भूसमुद्धृत्युदन्तैः ।
सर्वेषां तातभावात् इतरजनदुराधर्षतादेशशरण्यं
दीनानां प्राह विष्णुं शठजनमथनो देवतासार्वभौषम् ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

उद्दिश्य त्रिक्रमस्यांघ्रिकयुगममरेशस्य नारायणस्य
प्राप्यश्रीपुष्पसंपद्वनवृतकुरुकाभात्-शठारिप्रणीते ।
एतद्गाथासहस्रे दशकमधिजडश्रीवरं मङ्गलाख्यं
१सार्थं गातुं समर्थाः सदसि दिविषदां तत्त्वतृप्तामृतं स्युः ॥

-
1. गाथायां 'सदा' इति वाचकशब्दः श्लोके नायातः । तदर्थं चतुर्थपादः एवं वा पाठ्यः स्यात्
"सार्थं गातुं समर्थस्सिततमपिसुधा ते सुराणां न तृप्त्यै" (अतृप्ता) ॥

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம் பத்து—எட்டாம் திருவாய்மொழி

ஆராவமுதே

திருவாய்மொழிப் பாவகை—அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम्—शार्दूलविक्रीडितम्

இத்திருவாய் மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—தம்முடைய தொண்டில்
அடியவரைச் சுவையுடன் ஈடுபடுத்தும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—स्वरसकृतनिजप्रेष्यदास्यता

(सङ्गतिमणिमाला)

(मालिनी) अथ च मुनिरनाप्त्या स्वेहितस्यातिरम्यं

घटनसि पुरि शेषे शार्ङ्गपाणि शयानम् ।

भजति सुभगपङ्क्त्या या तु सौहित्यदूरं

विभुसमृतमितीमं चाह्वयन्ती स्वयं तत् ॥

ஆராவமுதே! அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே
நீராய் அலைந்து கரைய உருக்குகின்ற நெடுமாலே!
சீரார் செந்நெல் கவரி வீசும் செழுநீர்த் திருக்குடந்தை
ஏரார் கோலம் திகழக்கிடந்தாய்! கண்டேன் எம்மானே!

1

भोग्यातृप्तिकरामृत ! त्वयि वयुः दासस्य मे प्रेमवत्

तोयीभूय चलच्चलदचुततरीकुर्वाण ! सर्वेश्वर ! ।

श्रीपूर्णरुणशालिचामरयुते श्रीकुम्भघोणे जलैः

ऋद्धे भास्वरचारुभूषणगणशेषे हृद्यपश्यं विभो ! ॥

எம்மானே! என் வெள்ளைமூர்த்தி! என்னை ஆள்வானே!
எம்மா உருவும் வேண்டும் ஆற்றால் ஆவாய்! எழிலேறே!
செம்மா கமலம் செழுநீர் மிசைக் கண்மலரும் திருக்குடந்தை
அம்மா மலர்க் கண் வளர்கின்றானே! என்னான் செய்கேனே!

2

மத்சவாமிந் ! மம ஸுஹ்விஹ ! மம ஶிமவ்நுணீரீஸிதஃ !

யத்யாதூக் ஷ மஹ்நுபுஸுஸவூஷ ! ஸ்வேஷ்டாபரகாரம் வஹ் !

ஶ்ருதாஶ்மஸு விகஸ்வராரணமஹாஜே குஶ்ம஘ோணே மஹா-

ரஶ்யாஶ்மஜஸதூக்ஷோரநுஸவந் ! நித்ரா கரிஸ்யாமி கிம் ? ॥

என்னான் செய்கேன்? யாரே களைகண்? என்னை என் செய்கின்றாய் !
உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்
கண்ணார் மதிள் சூழ்க் குடந்தைக் கிடந்தாய்! அடியேன் அருவானான்
சென்னான் என்னான் அன்னான் உனதான் பிடித்தே செலக்கானே.

3

கி் குर्वे ? मम रक्षकश्च कतरः? कीदृग्विधं मां करोषि-

अन्यस्मात् त्ववहं किमप्यभिमतं कांक्षे न कस्मादपि ।

सत्सालावृतकुम्भघोणनगरीशायिन्! मदात्मस्थितेः

यावान् काल उपेत्य ते चरणयोस्तं नेतुमीक्षस्व माम् ॥

செலக்காண்கிற்பார் செலக்கானுமளவும் செல்லும் கீர்த்தியாய்!
உலப்பிலானே! எல்லாவுலகுமுடைய ஒருமூர்த்தி!
நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக் கிடந்தாய்! உன்னைக் காண்பான் நான்
அலப்பாய் ஆகாசத்தை நோக்கி அழுவன் தொழுவனே.

4

दूरज्ञानसमर्थबुद्धिविभवातीतात्मकीत्युज्ज्वला-

नन्तैश्वर्यगुणाद्वितीय ! चिवचिच्छेद्युज्ज्वलद्विग्रह !

भूयस्सद्गुणकुम्भघोणनगरीशायिन् ! त्वदोक्षात्वरो

भूत्वा ह्याकुलहृद्विलोक्य गगनं क्रन्दानि वन्देऽप्यहम् ॥

அழுவன் தொழுவன் ஆடிக்காண்பன் பாடி அலற்றுவன்
தழுவல் வினையால் பக்கம் நோக்கி நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன்
செழு ஒண்பழனக் குடந்தைக் கிடந்தாய்! செந்தாமரைக் கண்ணா!
தொழுவனேனை உனதான் சேரும் வகையே சூழ்கண்டாய்.

5

1 வந்நே ரோதிமி நர்த்நேன ச்விதக்ஷே கானகத் க்ஷந்தகத்
 மக்ஷ்ணிக்ஷ்ணபலாபத: பரிசரே த்ஷ்வா ஹியாஸ்தோமுக: ।
 ரக்தாஜ்ஜக்ஷண! கும்பக்ஷணநகரே ஶாயிந்! சமூக்ஷஜ்ஜவலத்-
 கெதாரே க்ஷபணஸ்ய சிந்தய மமோபாயம் த்வத்ஷ்ணாப்தயே ॥

சூழ் கண்டாய் என்஢ொல்லே விணையை அறுத்து உன்னடி சேரும்
 ஊழ் கண்டிருந்தே தூராக்குழி தூர்த்து எணை நாள் அகன்றிருப்பன்
 வாழ் ஢ொல் புகழார் குடந்தைக் கிடந்தாய்! வாணோர் கோமானே!
 யாழ்வினிசையே! அமுதே! அறிவின் பயனே! அரியேறே!

6

சூரோத்ரஜ்ஜவலகோத்சிஸ்பததிகக்ஷோகும்பக்ஷணேஸ்ய !
 ஶ்வோணாநிநதாம்தோத்ம ! ஢ல ! ஜ்ஞானஸ்ய சிஹோத்ம ! ।
 மாம் கோடிகுர மத்புரா஢நிவஹம் ஹித்வா த்வத்ஷ்ணாப்தயே
 ஜாத்வோபாயமபோத்ரித்யத்ரிநிரத: ஶ்யாம் கான்யஹான்யக்ஷயந் ? ॥

அரியேறே! என்னம் பொற்சுடரே! செங்கட்கருமுகிலே!
 எரியே! பவளக்குன்றே! நாற்றோளெந்தாய்! உனதருளே!
 பிரியா அடிமை என்னைக் கொண்டாய்! குடந்தைத் திருமாலே!
 தரியேன் இனி உன் சரணம் தந்து என் சன்மம் களையாயே!

7

சிஹக்ஷேஸ்த ! மதோயமஜ்ஜுவஸுஶாரக்தாக்ஷணிலாஶ்வத்-
 ஶ்வாமிந் ! அக்ஷிண ! வித்ருமாத்ரிண ! சதர்வாஹோ ! ஶ்வகாருணயத: ।
 தாஸத்வெந க்ருஹீதவந் ! ச்யுதிமூதே மாம் கும்பக்ஷணேஸ்வரா-
 ஶக்தோ த்ருதும்மிதஸ்து மெ தவ பதம் தத்வா ஶவம் வாரய ॥

களைவாய் துன்பம் களையா஢ொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்
 வளைவாய் நேமிப்படையாய்க் குடந்தைக் கிடந்த மாமாயா!
 தளரா உடலம் எனதாவி சரிந்து போம் போது
 இளையாதுனதாள் ஒருங்கப் பிடித்துப் போத இசை நீயே.

8

1 “வந்நே ரோதிமி நோமி கானகத்நே குர்வ்விதக்ஷஸ்ததா” ஐதி பா஢ யதிஶக்ஷ்ணபுரத்யபி ந ஶ்யாத் ॥

मदुःखानि निवर्तयाथ न तु वानान्योऽस्ति मे रक्षकः

सर्वाशास्यसुदर्शनाद्भुतकृते ! श्रीकुम्भघोणेशय ! ।

देहे मे शिथिले बर्हिजिगमिषी प्राणे तदेकाग्रचतः

धैर्येणाप्यवलम्ब्य तावकपदौ गन्तुं कृपां त्वं कुरु ॥

இசைவித்தென்னை உன் தாளிணைக்கீழ் இருத்தும் அம்மானே!
அசைவில் அமரர் தலைவர் தலைவா! ஆதிப் பெருமூர்த்தி!
திசைவில் வீசும் செழுமாமணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை
அசைவில் உலகம் பரவக்கிடந்தாய்! காணவாராயே.

9

कृत्वा संमतदास्यमङ्घ्रियुगले ते स्थापयन् मां विभो !

स्थानाच्चलनित्यनेत्रधिपते ! सर्वादिमूर्त्या महन् ।

आशाव्यापिरुगुच्चमञ्जुमणिभिः श्रीकुम्भघोणे श्रिते

निर्यत्नाखिलसेवनाय शयितागच्छाहमुद्दीक्षितुम् ॥

வாரா வருவாய் வருமென் மாயா! மாயா மூர்த்தியாய்!
ஆரா அமுதாய் அடியேனாவி அகமே தித்திப்பாய்!
தீரா வினைகள் தீர என்னை ஆண்டாய்! திருக்குடந்தை
ஊராய்! உனக்காட்பட்டும் அடியேன் இன்ன முழல்வேனோ?

10

नागच्छन्नपि चित्रचेष्टित ! ममागच्छन्नरूपोऽद्भुता-

कारातृप्तिकरामृतास्य मम हृन्मध्येऽतिमाधुर्यवन् ! ।

नष्टानाश्यमहाघसन्ततिमवन् ! मां कुम्भघोणस्थिते !

दासोऽहं नु परिभ्रमामि किमितो दासत्वमेत्यापि ते ॥

உழலை என்பின் பேய்ச்சி முலையூடு அவளை உயிருண்டான்
கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்
குழலின் மலியச் சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
மழலை தீர வல்லார் காமர் மானேய் நோக்கியார்க்கே.

11

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

निस्सोहितामृतत्वात् स्ववशजनितयाऽनन्यभावप्रदानात्
 नर्यादातीतकीर्त्या नलिननयनतो नायकत्वात् सुराणाम् ।
 सर्वश्रेष्ठ्यादियोगात् अवितरगतिताद्यावहासन्नभावात्
 दास्ये स्वे स्थापयेत् स्वान् हरिरिति शठजित् स्थापयामास कृष्णम् ।

(प्रतिबिम्बलहरी)

घोडास्थमर्गलपूतनास्तनपथात् तत्प्राणसंपाद्यिनः
 तौ पादौ शरणं गतेन कुरुकानेव शठारातिना ।
 वेणुङ्गीत्यतिशायिनीह दशकं त्वेतत् सहस्रेऽतुले
 शक्ता अप्सरसां स्मरा मृगदृशां मौढ्यं बिनाभ्यासने ॥

॥ श्रीवदवर्षाध्वरत्नहासे नमः ॥

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம் பத்து—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

மானேய் நோக்கு

திருவாய்மொழிப்பாவகை—கலிவிருத்தம்.

प्रतिबिम्बसहस्रवृत्तम् — मन्दाक्रान्ता

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—மிக அண்மையிலேயே இருக்கும் தன்மை.

एतद्दृशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—श्रितावां आसन्नत्वम्

(सङ्कृतिमणिषाखा)

(மாலிவீ) ஷடநசி நகரே சானாப்தவாஞ்ஞோ முனீஶ்ர:

मजति विरहखिन्नप्रेयसीत्वं पुनश्च ।

भवति किमु लभो मे 'बल्लवाळ्' नाम पुयां

इति च वचनमस्या आलिलक्ष्यं बधानः ॥

மானேய் நோக்கு நல்லீர்! வைகலும் வினையேன் மெலிய
வானார் வண்கமுரும் மதுமல்லிகையுங் கமழும்
தேனார் சோலைகள்தும் திருவல்லவாமுறையும்
கோனாரை அடியேன் அடிகூடுதென்று கொலோ ?

1

एणाक्षयो! ऽहं सततदुरिता सद्गुणा! मेऽवसस्ये

प्राण्वाकाशमकु-मधुमुक्-मल्लिकानोदरस्ये ।

सध्वापूर्णोपविपिनवृत्ते 'वल्लवाळ' दिव्यदेशे

नाथांघ्रिचाप्तिः मम हि भविता किङ्कुरायाः कदा नु ? ॥

என்று கொல் தோழியீர்காள்! எம்மை நீர் நலிந்தென் செய்திரோ?
பொன்றிகழ் புன்னை மகிழ் புது மாதவி மீதணவி
தென்றல் மணம் கமழும் திருவல்லவாழ் நகர் உள்
நின்ற பிரானடி நீறு அடியோங் கொண்டு தூடுவதே?

2

साधित्वा मां कुरुथ किमहं हे ! वयस्या ! वसुश्रो-

पुन्नागान् श्रीवकुलमुकुलौघान् नवान् साधवींश्च ।

स्पृष्ट्वोद्गन्धे मलयपवनैः 'वल्लवाळ' दिव्यदेशे

स्थायीशाङ्घ्रेः शिरसि कलये किङ्कुरी प्राप्य रेणून् ॥

தூடு மலர்க்குழலீர்! துயராட்டியேனை மெலியப்
பாடு நல்வேத ஒலி பரவைத்திரை போல் முழங்க
மாடுயர்ந்து ஓமப்புக்கை கமழும் தண் திருவல்லவாழ்
நீடுறைகின்ற பிரான் கழல் காண்டும் கொல் நிச்சலுமே.

3

प्राप्तुं बाधां धृतसुमकचाः ! भूयसा दुःखिताहं

गोतिश्लाघ्यश्रुतिषु मुखरास्वब्धिवीचीसमासु ।

शीते कोच्चाध्वरसुरभिधूमे सतो 'वल्लवाळ' श्री

देशे नित्यं किमु पदयुगं स्वामिनो नित्यमीक्ष ॥

1. अस्मिन् यतिभङ्गगन्धपरिहाराय उत्तरार्ध एव एवं पाठ्यः —

पाश्वे गन्धिन्यनिश्वसते: वल्लवाळदिव्यदेशे
होम्यैर्धूमे: किमु पदयुगं स्वामिनो नित्यमीक्षे ॥

நிச்சலும் தோழிமீர்காள்! எம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ?
பச்சிலை நீள் கழுகும் பலவும் தெங்கும் வாழைகளும்
மச்சணி மாடங்கள் மீதணவும் தண் திருவல்லவாழ்
நச்சரவினணை மேல் நம்பிரானது நன்னலமே.

4

मां बाधित्वा कुरुत सततं किन्तु यूयं वयस्याः !

हर्म्योद्यालंकृतमणिगृहाग्रेष्वभिव्याप्तियुक्ते ।

दीर्घैः श्यामैः क्रमुकपनसैः नालिकेरैस्सरम्भैः

आत्मा शय्याविषधर-फणीट् बल्लवाढीशितुर्मै ॥

நன்னலத் தோழிமீர்காள்! நல்ல அந்தணர் வேள்விப்புக்கை
மைந்நலம் கொண்டு உயர் விண் மறைக்கும் தண் திருவல்லவாழ்
கன்னலங்கட்டி தன்னைக் கனியை இன்னமுதம் தன்னை
என்னலங் கொள் சுடரை என்று கொல் கண்கள் காண்பதுவே.

5

साधव्यस्सख्यः ! वृतनभसि सद्ब्रह्मविद्यागधूमैः

ऊर्ध्वं शीतेऽञ्जनचयनिभैः बल्लवाढ्दिव्यदेशे ।

गौडं खण्डं रुचिरममृतं भोग्यभूतं फलं तत्

मृष्टानन्दप्रभृति नु कदा ज्योतिरीक्षेत चक्षुः ? ॥

காண்பதெஞ்ஞான்று கொலோ? வினையேன் கனிவாய் மடவீர்!
பாண்குரல் வண்டிநோடு பசுந்தென்றலுமாகி எங்கும்
சேண்சினை ஓங்குமரம் செழுங்கானல் திருவல்லவாழ்
மாண்குறட் கோலப்பிரான் மலர்த்தாமரைப் பாதங்களே.

6

मुग्धाः ! द्रक्ष्याम्यमितदुरिताऽहं तु बिम्बाधरास्स-

गीतध्वानभ्रमरसहितैः सर्वतो मन्दवातैः ।

1 நூன்: வ்யாப்தோஸ்தவிடபிவெலாபநே வல்லவாழ் அ-
 க்வே ஸ்வப்ரதிஸுமதநுஸ்வாமிஃபுல்லாஜபாடீ ॥

பாதங்கள் மேலணி பூந்தொழக் கூடுங்கொல் பாவைநல்லீர் !
 ஒத நெடுந் தடத்துள் உயர்தாமரை செங்கமுநீர்
 மாதர்கள் வாண்முகமும் கண்ணுமேந்தும் திருவல்லவாழ்
 நாதன் இஞ்ஞாலமுண்ட நம்பிரான் தன்னை நாடொறுமே.

7

அஷ்டாக்கரே ஸரசி பிகசத்பதமகலஹரபுஷை:
 நாரிமாஸ்வந்முகநவநஜித்-வல்லவாழ் க்வேனேது: ।
 சம்புவதேதத்சகலஜகத: கிந்நு பாஷ்லாலிகாமா: !
 நாயஸ்யாழ்மரீ: அநுதிநமலழ்காரபுஷைந்நிஸ்யாது ॥

நாடொறும் வீடின்றியே தொழக் கூடுங்கொல் நன்னுதலீர்!
 ஆடு தீங்கரும்பும் விளை செந்நெலுமாகி எங்கும்
 மாடுறு பூந்தடம் சேர் வயல்தூழ் தண் திருவல்லவாழ்
 நீடுறைகின்ற பிரான் நிலம் தாவிய நீள்கழலே.

8

கேடாரஸூயுஜி சுமஸரஸூயிதலே வல்லவாழ் அ-
 க்வே யத்ருசிதசுமஸூரேரிக்ஷுமி: பவவத்யாயை: ।
 நித்யம் நேதுமம் நிவஸத: க்ரான்தமூவீர்பாடே
 நித்யம் நன்து சததமபி மே சல்லலாடா ! வடேத ? ॥

யதிமழ்நிவாரணாய பாடஸ்ய அஸ்ய எவ் பாடோ ஸவதி—

1 நூன்: வ்யாப்தோஸ்தவிடபியுக்-வெல-சவல்லவாழ் அ-
 க்வே ஸ்வப்ரதிஸுமதநுஸ்வாமிஃபுல்லாஜபாடீ ॥

கழல்வளை பூரிப்ப யாங்கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொலோ?
 குழலன்ன யாமுமன்ன குளிர் சோலையுள் தேனருந்தி
 மழலை வரிவண்டுகள் இசை பாடும் திருவல்லவாழ்
 சுழலின் மலி சக்கரப்பெருமானது தொல்லருளே.

9

वेणुं वोणामपि हिमवने साधु पीत्वा सरन्दं
 मुग्धं रखाभ्रमरनिबहैर्गीतियुक्तैः विजित्य ।
 भ्राम्यत्तेजोर्यधिपमधिपं बल्लवाक्षेव ईशं
 दृष्ट्वाहं तं गलितबलयस्फूर्ति नन्तु घटेत ॥

தொல்லருள் நல் வினையால் சொல்லக் கூடுங்கொல் தோழியீர்காள்!
 தொல்லருள் மண்ணும் விண்ணும் தொழநின்ற திருநகரம்
 நல்லருளாயிரவர் நலனேந்தும் திருவல்லவாழ்
 நல்லருள் நம்பெருமான் நாராயணன் நாமங்களே.

10

सख्यस्तोतुं दिवि भुवि जनैः स्वां कृपां क्लृप्तवासे
 सत्कारण्यायुतनुतगुणे 'बल्लवाक्ष' दिव्य देशे ।
¹सत्कारण्यज्वलितमदिनश्रीशनारायणाख्याः
 तत्कारण्यात् सहजसुकृतात् शक्नुयां किन्नु बक्तुम् ॥

நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடி மேல்
 சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன் தெரிந்துரைத்த
 நாமங்கள் ஆயிரததுள் இவை பத்தும் திருவல்லவாழ்
 சேமங்கொள் தென்னகர் மேல் செப்புவார் சிறந்தார் பிறந்தே.

-
1. सत्कारण्यास्मदखिलविघ्नस्वामिनारायणाख्याः इति पाठः मूलोक्तेः अनुगुणतर-
 स्यात् ।

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

स्वामित्वात् संश्रितानां उपकरणरसात् स्वेष्टसंश्लेषकत्वात्
 सर्वास्वादत्वभूम्ना कपटवटुतया दारुणापत्सखत्वात् ।
 दिव्यस्थानोपसत्त्या भ्रमदरिमरणाच्चापि नारायणत्वात्
 अत्यासन्नः श्रितानां भवति हरिरिति प्राह कारेस्तनूजः ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

उद्दिश्याख्यादशशतयुजस्स्वामिनोऽस्माकमङ्घ्री
 ज्ञात्वा क्षेमोज्ज्वलसुकुरुकाधोद्-शठारिप्रणीते ।
 'एतां पङ्क्ति दशशततदाख्याकृतौ वल्लवाळ् श्री
 क्षेमाढ्य श्रीनगरविषयां जन्मनोच्चैः पठन्तः ॥

१. अयं पादः यतिमङ्गलनिवारणाय 'एतां पङ्क्ति दशशतगुणाख्याकृतौ वल्लवाळ् श्री'
 इति पाठवान् भवितुमर्हति ॥

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம் பத்து—பத்தாம் திருவாய்மொழி

பிறந்தவாறும்

திருவாய்மொழிப்பாவகை—ஆசிரியத்துறை

प्रतिबिम्बलहरोवृत्तम् — स्रग्धरा

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—அடியவர்கள், தன்னை அனுபவிக்கத் தேவையான மனவலிமையைத் தரும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—शक्तिप्रदत्वम्

(सङ्गतिमणिमाला)

(मालिनी) अथ च मुनिरनाप्त्या स्वेहितस्यास्य तास्ताः

विभबललितवार्ताः चिन्तयन् सङ्गमाय ।

स्पृहयति बहुधाऽसौ तत्र षण्मासमूर्च्छा-

शिथिलमधुरगाथापङ्क्तिरन्यादृशीन्धे ॥

பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் பெரிய பாரதம் கை செய்தைவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டுச் செய்துபோன மாயங்களும் நிறந்தனாடு புக்கு எனதாவியை நின்று நின்றுருக்கி உண்கின்ற இச் சிறந்த வான்குடரே! உன்னை என்று கொல் சேர்வதுவே.

1

रीतिर्जन्माभिवृद्धयोः अथ च विरचयन् तन्महाभारताजि

पञ्चानां दर्शयित्वा सहजचसुरतां कल्पिताश्रायंचेष्टाः ।

मर्मण्यन्तः प्रविश्य स्थिरतरनिलयाः द्रावयित्वा ममासून्

जक्षत्येतादृगत्यद्भुतमहिमहरे! त्वां कदाऽहं भजिष्ये ॥

வதுவை வார்த்தையுள் ஏறு பாய்ந்ததும் மாயமாவினை வாய்பிளந்ததும். மதுவைவார் குழலார் குரவை பிணைந்த குழகும்.

அதுவிதுஉது என்னவாவனல்ல என்னை உன்செய்கைநைவிக்கும்
முதுவைய முதல்வா! உன்னை என்று தலைப்பெய்வனே!

2

उद्धाहस्य प्रसक्तौ वृषभनिरसनं चापि कैश्यास्यभेदः

मध्वासिञ्चत्सुकेशव्रजयुवतिगणैः रासहस्तग्रहभ्यः ।

तादृक् चेदक्षमन्यादृगिति शिथिलयेत् दुर्वचं मां त्वदीयं

कृत्यं सर्वादिभूत ! त्रिभुवनकरण ! त्वां कदाऽहं भजिष्ये ॥

பெய்யும் பூங்குழல் பேய்முலை உண்ட பிள்ளைத்தேற்றமும்,

பேர்ந்தோர் சாடிற்

செய்ய பாதமொன்றால் செய்த நின் சிறுச்சேவகமும்

நெய்யுண் வார்த்தையுள் அன்னை கோல்கொள்ள, நீயுன்தாமரைக்

கண்கள் நீர் மல்க

பெய்யவே நிலையும் வந்து என் நெஞ்சை உருக்குங்களே.

3

पुष्पौघोद्विषिकेश्याःस्तनजपिबशिशोः घोरता पूतनायाः

नाशायैकानसोऽथारुणपदकमले त्वत्कृतं बाल्यशौर्यम् ।

मातर्यादत्तयष्ट्यां त्वयि तब नवनीतादनस्य प्रसङ्गे

नेत्राब्जे अभ्रपूर्णो अपि भयलयनं चैव हृद्द्रावयन्ति ॥

கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு போய்ப் புரம் புக்கவாறும், கலந்தசுரரை
உள்ளம் பேதம் செய்திட்டு உயிருண்ட உபாயங்களும்
வெள்ள நீர்ச்சடையானும் நின்னிடை வேறலாமை விளங்கநின்றதும்
உள்ளமுள் குடைந்தென்னுயிரை உருக்கி உண்ணுமே.

4

मायावेषं गृहीत्वा त्रिपुरविहतये तत्प्रवेशप्रकारः

कृत्वा भेदं रिपूणां हृदि तदसुहृतः क्लृप्तसिद्धोऽप्युपायः ।

गङ्गाभूत - श्रोजटायुक् त्वदपृथगिति संदर्शनस्य प्रकारोऽ-

प्यात्मानं मे विलोढयान्तरमधिहृदयं जक्षति द्रावयित्वा ॥

உண்ண வான்வர் கோனுக்காயர் ஒருப்படுத்த அடிசிலுண்டதும்
வண்ண மால்வரை எடுத்து மழை காத்ததும்
மண்ணை முன் படைத்துண்டுமிழ்ந்து கடந்து இடந்து மணந்த
மாயங்களும்
எண்ணும் தோறும் என் நெஞ்சு எரிவாய் மெழுகொக்கும் நின்றே. 5

देवेन्द्राराधनार्थं ब्रजगणविहितस्योदनस्यापि जग्धिः

1 नानावर्णोच्चगोवर्धनविधरणतो रक्षणं वर्षभीतेः ।

सृष्टिर्जग्धिर्विसृष्ट्युत्क्रमणमपि पुरोद्धार इत्थं क्षमायाः

संश्लेषे चित्रचेष्टाः स्मरदनलमधूच्छिष्टतुल्यं मनो मे ॥

நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும் நினைப்பரியன,
ஒன்றலா உருவாய் அருவாய் நின் மாயங்கள்
நின்று நின்று நினைக்கின்றேன் உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பன்,
பாவிவேற்கு
ஒன்று நன்குரையாய் உலகமுண்ட ஒன்சுடரே. 6

तिष्ठद्रूपं सुखासीनमपि शयनं दुर्ग्रहं चाप्यसंख्या-

कारं चारूपमित्थं त्वमिह विदधतः तत्प्रकारान् विचित्रान् ।

स्थित्वा स्थित्वा स्मरत् त्वां कथमशिथिलधीः शक्नुयां स्मर्तुमेकं

पापस्योपायवश्यं वद सम भुवनं भुक्तवन्तुज्ज्वलश्रीः ! ॥

ஒன்சுடரோடிருளுமாய் நின்றவாறும் உண்மையோடிண்மையாய்
வந்தென்
கண்கொளாவகை நீ கரந்தென்னைச் செய்கின்றன
எண்கொள் சிந்தையுள் நைகின்றேன் என் கரியமாணிக்கமே,
என்கண்ட்குத்
திண்கொள்ள ஒருநாள் அருளாய் உன் திருவுருவே. 7

अथ पादः यतिभङ्गगन्धनिवृत्तये

1. “नानावर्णोच्चतादृग्विधरविधूतैः रक्षणं वर्षभीतेः ।” इति वा पठ्यः ॥

भास्वत्तेजस्वरूपं स्थितिमपि तमसावस्थितं चैत्य मां त्वं
 सत्यासत्यात्मनाऽस्मद्गविषयतया गूहितस्य क्रियाणाम् ।
 *ध्याने सक्तस्वचितोऽस्यहमथ शिथिलो नाथ ! मन्नीलरत्ना ! -
 स्थाप्यप्यैकं दिनं मे दृशि तव सुभगं विग्रहं त्वं दयेथाः ॥

திருவுருவு கிடந்த வாறும் கொப்பூழ்ச் செந்தாமரைமேல் திசைமுகன்
 கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்
 பொருவிலுன் தனிநாயகமவை கேட்கும் தோறுமென்னெஞ்சம்
 அருவி சோரும் கண்ணீர் என் செய்கேன் அடியேனே. நின்று நெக்கு 8

श्रीमूर्तेरर्घ्यशय्याकरणमपि महानाभिरक्ताम्बुजोपरि-
 आशावक्त्रस्य चित्ते सुखतरमुपविश्यापि सृष्टिप्रकारः ।
 अन्यादृक्षत्वदैकेश्वरमिदमखिलं श्रोतृमात्रं मनो मे
 घट्ते शंथिल्यमश्रु प्रवहति नयने १किकरोत्त्वेष दासः ॥

அடியை முன்றை இரந்தவாறும் அங்கே நின்றழுகடலும்
 முடிய ஈரடியால் முடித்துக் கொண்ட முக்கியமும்
 நொடியுமாறவை கேட்கும் தோறும் என் நெஞ்சம் நின்தனக்கே
 கொடிய வல்வினையேன் உன்னை என்று கொல் கூடுவதுவே? மண்ணும் விண்ணும் கரைந்துகும் 9

याश्चारोतिस्त्रिपद्याः स्थित इह महताऽगाधवाघि क्षिति खं
 व्याप्तः पादद्वयेनाप्यखिलमपि वशोक्त्य भातन्नुदाक्ष
 (कार्यातिदक्ष)! ।
 तेषामुक्तिप्रकारश्रुतिषु शिथिलितं मन्मनो विद्रुतं त्वयि
 आसक्त घोररूपप्रबलदुरितवान् त्वां कदाहं भजिष्ये ? ॥

1. किकरः किं करिष्ये इति पाठो मूलानुगुणतरस्स्यात् ॥

கூடி நீரைக் கடைந்த வாறும் அமுதம் தேவருண்ண அசுரரை
வீடும் வண்ணங்களே செய்துபோன வித்தகமும்
ஊடு புக்கு எனதாவியை உருக்கி உண்டிடுகின்ற நின்றன்னை
நாடும்வண்ணம் சொல்லாய் நச்சு நகணையானே!

संयुज्यादित्यदैत्यैः जलधिमथनसद्रीतिमत्रामृतं चा-
मर्त्याः पातुं सुरद्विदित्यजनकृतमहोपायचातुर्ययानम् ।
आत्मानं मे प्रविश्यान्तरमपि सहसा द्रावयित्वापभुञ्जन्
ब्रूहि त्वत्प्राप्त्युपायं विषधरभुजगेशानशय्याशयान ! ॥

நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறும்
ஏகசிந்தையனாய்க்குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன்
ஆகநூற்ற அந்தாதி ஆயிரத்துள் இவையுமோர் பத்தும் வல்லார்
மாகவைகுந்தத்து மகிழ்வெய்துவர் வைகலுமே.

10

(तात्पर्यरत्नावलौकौ)

प्रादुर्भावादिवृत्तैः वृषगणदमवात् पूतनाशातनाद्यैः
मोहार्थं बुद्धकृत्यैः गिरिवरभजनस्वीकृतेस्स्थानभेदैः ।
तेजोऽवान्तादिद् भावात् जलनिधिशयनात् भिक्षणाद्यैस्त्रिपद्याः
पीयूषस्पर्शनाद्यैः शिथिलयति हरिः स्वीयहृच्चेत्यथोचे ॥

इत्थं कारुण्यनिधनं दुरितहरजनं प्रेम तीव्रं दुहानं
लोकानां रक्षितारं स्मृतिविषयमहंभावनागोचरं च ।
दीनानां सच्छरण्यं स्वरसकृतनिजप्रेष्यतावांछमूचे
प्राप्तं शक्तिप्रदं श्रीपतिमिह शतके श्रेयसासेकहेतुम् ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

नागेशय्यास्थमत्स्वाम्यनुपमचरणावेव नो रक्षकावि-
त्येकां चिन्तां सदायच्छठरिपुकुरुकामारनाम्ना स्वलब्ध्यै ।

बद्धेऽन्तादौ सहस्रे दशकमिदमिहाध्येतुमेकन्तु शक्ताः

वैकुण्ठे ते महाखे सततमनुभवन्त्यद्भुतानन्दलक्ष्मीम् ॥

श्रीसुन्दरार्यवरदार्यगुरुत्तमाप्तज्ञानोद्भवाशुकविवेङ्कटशेषसूक्तौ ।

पूर्णं विभातु शतकं भुवि पञ्चम श्रोगाधानुबिम्बलहरीविद्यसरसहस्रे ॥

सुधावर्णं सुधावाचं सुधामानं सुधाकरे ।

दरारि 'ज्ञत्' करं बाजिकन्दरं श्रीधरं भजे ॥

॥ श्रीलक्ष्मीहयवदनपरब्रह्मणे नमः ॥

॥ श्रीसुवर्णलक्ष्मीधरनवनीतनटपरब्रह्मणे नमः ॥

॥ श्रिये नमः ॥

॥ श्रीवकुलभूषणमहागुरवे नमः ॥ श्रीमन्नाथमुनये नमः ॥

॥ श्रीवात्स्यवरदकृष्णदेशिकाभ्यां नमः ॥

॥ श्रीमते भाष्यकाराय नमः ॥

॥ श्रीशठमर्षणकुरुकाधीश्वराय नमः ॥

॥ श्रीमते वात्स्यवरददेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमते श्रीरङ्गरामानुजयतिसार्वभौमाय नमः ॥

॥ श्रीमते वेदान्तरामानुजसंयमिसार्वभौमाय नमः ॥

॥ श्रीमते वात्स्यवरदार्यमहागुरवे नमः ॥

॥ श्रीमते श्रीवात्स्यसुन्दरार्यमहादेशिकाय नमः ॥

तं दयानिधिघौरेयं वन्दे सुन्दरवाङ्मयम् ।

इन्दिरेशदयापात्रं सुन्दरार्यमहागुरुम् ॥

॥ श्रीमते श्रीवात्स्यवेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

